

Bosnia and Herzegovina
Federation of Bosnia and Herzegovina
**CANTON SARAJEVO
ASSEMBLY**

**Odbor za javna priznanja
Kantona Sarajevo**

Broj:01-04-1503-6/26
Sarajevo, 08.04.2026.godina

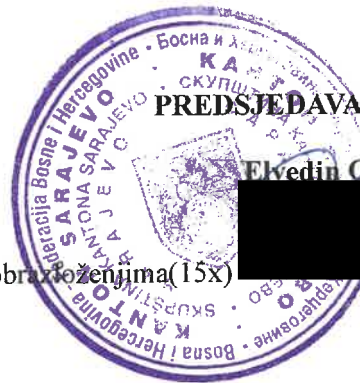
SKUPŠTINA KANTONA SARAJEVO
n/r Sekretara

PREDMET: Odluke Odbora za javna priznanja Kantona Sarajevo -dostavljaju se.

Poštovana,

U prilogu ovog akta dostavljamo Vam Odluke o dodjeli javnih priznanja Kantona Sarajevo, koje verifikuje Skupština u skladu sa članom 6. Zakona o javnim priznanjima Kantona Sarajevo.

S poštovanjem.

PREDSJEDAVAJUĆI ODBORA

Elvedin Okerić

Prilog: Odluke Odbora za javna priznanja sa obrazloženjima (15x)

Bosnia and Herzegovina
Federation of Bosnia and Herzegovina

CANTON SARAJEVO
ASSEMBLY

**Odbor za javna priznanja
Kantona Sarajevo**

Broj:01-04-1503-5/26
Sarajevo,7.04.2026.godina

Na osnovu člana 4.stava 1. i 3. i člana 6. stav 1 Zakona o javnim priznanjima Kantona Sarajevo,("Službene novine Kantona Sarajevo broj 2/10-Novi prečišćeni tekst"), Odbor za javna priznanja Kantona Sarajevo, na sjednici održanoj dana 7.04.2026.godine, donio je jednoglasno

**ODLUKU
O DODJELI PLAKETE
KANTONA SARAJEVO**

I

Gospođi Hasiji Borić-Stojić, dodjeljuje se Plaketa Kantona Sarajevo, kao priznanje za izuzetan doprinos razvoju i afirmaciji Kantona Sarajevo i Bosne i Hercegovine u oblasti pozorišne i dramske umjetnosti.

II

Ova odluka dostavlja se Skupštini Kantona Sarajevo na verifikaciju.

PREDSJEDAVAJUĆI ODBORA
Elvedin Okerić

Bosnia and Herzegovina
Federation of Bosnia and Herzegovina

**CANTON SARAJEVO
ASSEMBLY**

Na osnovu člana 6. Zakona o javnim priznanjima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, – Prečišćen tekst broj 2/10), Skupština Kantona Sarajevo na sjednici održanoj dana ,donijela je

PRIJEDLOG

ODLUKU

O VERIFIKACIJI ODLUKE O DODJELI PLAKETE KANTONA SARAJEVO

I

Skupština Kantona Sarajevo verifikuje Odluku o dodjeli Plakete Kantona Sarajevo, **gospođi Hasiji Borić-Stojić**, kao priznanje za izuzetan doprinos razvoju i afirmaciji Kantona Sarajevo i Bosne i Hercegovine u oblasti pozorišne i dramske umjetnosti

II

Ova odluka objavit će se u “Službenim novinama Kantona Sarajevo”.

Broj:

SARAJEVO

**PREDSJEDAVAJUĆI
SKUPŠTINE KANTONA SARAJEVO**

Elvedin Okerić

KOR: 51-03-26
Sarajevo, 19.03.2026.

**Odbor za javna priznanja Kantona Sarajevo
(na ruke Sekretara Skupštine Kantona Sarajevo)**

Poštovani,

U skladu sa Javnim pozivom za dodjelu javnog priznanja Kantona Sarajeva za 2025.godinu od 9.3.2026.godine, ovim putem u ime TPO fondacije podnosimo inicijativu za dodjelu Plakete Kantona Sarajevo za doprinos razvoju Kantona Sarajevo u oblasti umjetnosti istaknutoj dramskoj umjetnici, autorici, profesorici i rediteljici, kulturnoj i javnoj radnici, humanistici Hasiji Borić-Stojić.

OBRAZLOŽENJE

Hasija Borić jedna je od najistaknutijih teatarskih ličnosti koja se pojavila na prostorima Bosne i Hercegovine u njenoj povijesti. O tome svjedoče njne brojne uloge , režije, predavanja i društveni angažman. Veliki teatrolog i direktor teatra I.T.D. u Zagrebu Vjeran Zuppa napisao je da je Hasija Borić jedna od najistaknutijih glumačkih ličnosti koja se u radu tog teatra pojavila. Gradimir Gojer, kritičar proglasio ju je prvom damom poetskog bosanskohercegovačkog glumišta. Zaista je teško pobrojati sve njene uloge i priznanja, pogotovo je teško predočiti stručne recenzije o njenom radu koje su objavljivane na portalima, dnevnim novinama i stručnim listovima i časopisima u BiH, Hrvatskoj, Austriji i Njemačkoj, stoga u dodatku donosimo samo dio izvadaka iz stručnih kritika, a i eseja koji su izišli u uglednom zagrebačkom Prologu, te jednom od najznačajnijih evropskih časopisa Teatar Heute o našoj umjetnici i molimo da ih brižljivo pročitate.

Hasija Borić rođena je 1953. u Jajcu. Gimnaziju,muzičku školu (violina) i studij glume završila u Sarajevu, a glumačke studije nastavila i u Londonu (City Lit) i Wroclawu (Institut Grotowski).

Bila je stalno angažirana u HNK Split (1974-1976), Teatru&TD i Teatru u gostima u Zagrebu (1976-1980), Narodnom pozorištu u Sarajevu (1980-1992 i od 2000-2018.), te bečkom Volkstheater-u (1993-2000). Trenutno je jedna od voditeljica Fondacije Hasije Borić i Mile Stojića.

Dobila je više nagrada i priznanja, među kojima: Nagradu za najbolje glumačko ostvarenje na Smotri hrvatskih kazališta 1976., Nagradu Glumac godine u izboru Radio-Sarajeva 1989., austrijsku nagradu kritike „Karl Skraup“ za ukupan opus u sezoni 1997/1998. na sceni bečkog Volkstheater-a., dvije Nagrade najbolji glumac na Festivalu komedije Mostarska liska: Velika i Mala mostarska liska, te dvije nagrade za životno djelo : Šestoaprilsku nagradu grada Sarajeva 2006 i nagradu Adem Ćejvan. Počasna je građanka Grada Jajca, te dobitnica Plakete za zasluge za razvoj kulture u Jajcu. Članica je Internacionalne akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine (IANUBIH)

Zadnjih decenija uspješno se bavi režijom. U Beču je realizirala 9 režija dječijih komada, koji su prikazani na bečkon omladinskom festivalu *Multikids*. U Narodnom pozorištu u Mostaru inscenirala je 2001. godine predstavu „Medo Winnie, zvani Pooh“ A.A. Milnea. Također je napisala tekst, režirala i interpretira monodramu «Majka Nuru počesto izruži» koja je izvedena preko 100 puta u Evropi i Americi. Prije rata u Sarajevu samostalno je organizirala nekoliko predstava među kojima je najznačajnija „Djeca nižeg Boga“ Marka Medoffa, a koja govori o problemima osoba sa oštećenim sluhom i govorom.. Predstava je rađena paralelno na jeziku ljudi oštećenog sluha i govora i onih koji čuju. Ova predstava od strane kritike proglašena je kulturnim događajem sezone 1985.godine u BiH. Hasija je u njoj igrala i naslovnu junakinju Saru Norman Leads.

Godine 2002. utemeljila je «Putujući teatar Hasije Boric» koji sintetizira njeno dugogodišnje glumačko i redateljsko i organizacijsko iskustvo. Prvi projekt ovog teatra bio je upizorenje djela „Tetovaža“ njemačke spisateljice Dee Loher, koji govori o seksualnoj zloupotrebi djece u obitelji. Ovo djelo odigrano je u svim bosanskohercegovačkim sredinama i bilo je praćeno korisnim stručnim raspravama o seksualnim zločinima u porodici. Nakon njega Hasija je u produkciji svog Putujućeg teatra realizirala „Feral Tribune Cabaret“ zasnovan na satiri popularnog splitskog tjednika, koji govori o agresiji na našu zemlju. Ovo djelo odigrano je u svim centrima bivše države, kao i na Tribini za promicanje ljudskih prava Tribunala u Den Haagu, u svojstvu umjetničkog svjedoka, kao jedina predstava koja je prikazana u povijesti Tribunala . Na Tribini Tribunala u Hagu nastupali su samo najveći borci protiv fašizma, holokausta, borci za ljudska prava poput Noela Malcolma, Ed Wuliamia i drugi. Hasija u toj predstavi-monodrami tumači tridesetak likova domaćih ljudi, ali i predstavnika međunarodne zajednice, fantastično se transformirajući iz jednog u drugi.

Putujući teatar uprizorio je i predstavu „Začarani violinist“, koja mladom naraštaju populazira prednosti ozbiljne muzike, predstavljajući i popularizirajući instrument violinu. Ovo djelo režirala je i tumač je naslovne uloge Hasija Borić.

Hasija Borić je pedagoginja kulture govora angažirana niz godina na Franjevačkom teološkom fakultetu u Sarajevu. Također je nekoliko godina bila angažirana na Pozorišnoj akademiji pri Univerzitetu Džemal Bijedić u Mostaru kao profesorica glume i scenskog govora. 1990 postaje prva žena u rukovodstvu obnovljene BZK Preporod, kao članica Upravnog odbora, i aktivno učestvuje u njegovoj obnovi u svim krajevima BiH, kao i Sandžaku. O njenoj neumornoj životnoj i stvaralačkoj energiji svjedoči i to da je obnovila ratom zaustavljeni Pozorišni/Kazališni festival u Jajcu. Bila je njegoova višegodišnja direktorica.

Osnovala je NGO „Exilium“, čiji je glavni projekat Mala pozorišna akademija-projekt inkluzije na kojoj su se školovala djeca i omladina paralelno za osobe koje su označene kao osobe sa invaliditetom, kao i mladi koji to nisu, što svjedoči o njenom duboko humanom biću. Prva predstava koja je prikazana u Narodnom pozorištu izazvala je desetominutne stojeće ovacije, dobila fantastične umjetničke recenzije, a direktorica Goethe instituta Petra Raimund je nakon toga rekla: „Ovo bi trebalo da putuje po cijeloj Evropi, kao dokaz da je inkluzija zaista moguća, kada se s mladima radi stručno i ulaže ogromna ljubav i energija koju Borićeva zaista nesbično daje“. Predstava se zvala „Priča o bosanskom suncu“, a bazirana je na narodnoj poeziji svih naših naroda.

O njenoj humanosti svjedoče i brojne posjete i igra za djecu oboljelu od raka, za djecu i odrasle u Zavodu Pazarić, te osobama smještenim u prihvatilištima Drim i Bakovići u Fojnici. Hasija Borić je i autorica drama, koje je izdala u jednoj knjizi, zahvaljujući Fondaciji za izdavaštvo Federalnog ministarstva kulture i sporta. Njena knjiga nalazi se i u najznačajnijim bibliotekama Amerike, Biblioteci kongresa SAD, te Biblioteci univerziteta Harvard.

Članica je Internacionalne akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine (IANUBIH) od njenog osnivanja sa statusom suradne članice. 2025. osniva sa svojim suprugom Fondaciju Hasije Borić i Mile Stojića, kroz koju i danas djeluje.

Mada je već u poodmaklim godinama, u prošloj godini Hasija izvodi dvije predstave: recital poezije Maka Dizdara : Zapis o zemlji, koji je u produkciji BZK izveden povodom Dana pismenosti, te predstavu koja se bavi zlostavljanjem žena i femicidom. „Hasanaginice, kako ti je ime“ Hasija je rediteljica obje predstave, i nositeljica naslovne uloge.

Učila je od najvećih glumačkih i pedagoških imena u svijetu, od velikih glumaca u BiH, Hrvatskoj i Austriji s kojima je bila partner. Rejhan Demirdžić, Rudi Alvađ, Izet Hajdarhodžić, Sven Lasta, Boris Dvornik, Ciclay Berry, Grotowski, Staršek, James Dodding, Tony Boem, Rudolf Jusic, Vera Borek, Andrea Eckert.

Za vrijeme agresije na našu zemlju, Hasija Borić boravi u Beču, sa dvije svoje djevojčice, igra u bečkom Volkstheateru. Pored toga, učestvuje na svim javnim tribinama na kojima je riječ o BiH: Prva u svijetu ustaje javno protiv knjige „Pravda za Srbiju“ Petera Handkea na promociji te knjige u Parlamentu Austrije. Polemizira i na promociji knjige W. Libala: „Raspad Jugoslavije“. Drži predavanja na različitim tribinama o ženi BiH, učestvuje na svih dobrotvornim priredbama na kojima se sakupljaju sredstva za Armiju BiH, Peti korpus je nagrađuje specijalnim priznanjem, inicira kod bečkih kolega skupljanje novčane pomoći za teatarske kolege u Sarajevu, i šalje u Sarajevo. U saradnji sa Ambasadom BiH u Beču, pridružuje se Aliji Isakoviću i Mili Stojiću, koji čim je promijenjeno ime naroda u Bošnjak, uvode, uz pomoć prof. Katičića, predmete bošnjačka književnost i bosanski jezik na Univerzitet u Beču. Te predmete predaje njen suprug, a Hasija na katedri izvodi recitale Maka Dizdara, Abdulaha Sidrana, Bisere Alikadić, Marka Vešovića na njemačkom.

S posebnom pažnjom Hasija njeguje poetski izraz. Čuvene su njene interpretacije i recitali poezije Maka Dizdara, Nikole Šopa, Alekse Šantića, Bisere Alikadić, Marka Vešovića, te narodne poezije. Gradimir Gojer ju je u kritici proglasio prvom damom bh glumišta.

Hasija Borić piše i kritike, tj. prikaze knjiga i filmova, te se redovito javlja na portalima Radiosarajevo.ba i Tačno.net. Učestvuje na demonstracijama u Stockholmu ispred Nobelovog komiteta u znak protesta protiv dodjele Nobelove nagrade piscu Peteru Handkeu, koji negira genocid u Srebrenici, interpretacijom pjesme Maka Dizdara Zapis o zemlji.

Odigrala je na desetine uloga na filmu, televiziji, te u tv serijama.

Važnije uloge: Petrunjela (M. Držić: Dundo Maroje, Narodno pozorište), Hasanaginica (M. Ogrizović: Hasanaginica, festivalski ansambl Imotske večeri), Viola (W. Shakespeare: Na tri kralja, HNK Split), Sonja (A. P. Čehov: Tri sestre, Teatar u gostima, Zagreb), Nataša (A. P. Čehov: Tri sestre, Narodno pozorište Sarajevo), Anka (Nep. autor: Ljubavnici, HNK Split), Žena impressaria (Rozewic: Odlazak umjetnika u gladovanju, Teatar & TD Zagreb), četiri uloge (S. Stojanović: Ptica i ptica, CDA, Sarajevo), Agnes (E. Ionesco: Kakav kupleraj, Teatar & TD, Zagreb), Gospođa (A. Whitehead: »Alfa, beta«, Narodno pozorište Sarajevo), Mary (E. Bond: Spaseni, Narodno pozorište Sarajevo), Sara

(M.Medoff: Djeca nižeg Boga, AmfiTeatar Skenderija, Sarajevo), Robinja (H.Lucić:Robinja, HNK Split), Christine (P.Wagner:Laffnitz,Volkstheater,Beč), Barkeeper Tony (W.Bauer:Insalata Mista,Volkstheater Beč), Kontesa Helena (E.v.Horvath:Priče iz Bečke šume, Volkstheater, Beč), Mathilde (E.v.Horvath: Nepoznata sa Seine), Grkinja (P.Scheffer: Gorgonin dar), Haska (I. Samokovlija:Hanka, Narodno pozorište Sarajevo), Zelenička (J.S. Popović:Rodoljupci, Narodno pozorište Sarajevo) , nekoliko likova žena (H.Borić, Hasanaginice, Kako ti je ime).

Hasija Borić-Stojić je društveno angažirana umjetnica i surađuje s nevladinim organizacijama na promociji kulture Bosne i Hercegovine i podizanju svijesti o prevenciji rodno zasnovanog nasilja koje posebno pogađa žene i djecu.

Vjerujemo da će Odbor za javna priznanja Kantona Sarajevo prepoznati i vrednovati rad teatarske umjetnice koju predlažemo i nagraditi je velikim priznanjem Plaketa Kantona Sarajevo.

Direktorica

[Redacted signature]

Prof.dr. Zilka Spanić Šilja

Na osnovu člana 24. stav 1. tačka 16. Statuta Grada Sarajeva («Službene novine Kantona Sarajevo», br. 12/98, 14/98 i 25/05), te na osnovu člana 13. Odluke o uslovima i načinu dodjele Šestoaprilske nagrade Grada Sarajeva («Službene novine Kantona Sarajevo», br. 33/01, izmjene i dopune 1/03) Gradsko vijeće Grada Sarajeva na sjednici od 14. 03. 2006. godine, donosi:

*Odluku o dodjeli
ŠESTOAPRILSKE NAGRADE GRADA SARAJEVA U 2006. GODINI*

Član 1.

Hasiji Borić dodjeljuje se pojedinačna Šestoaprilska nagrada Grada Sarajeva u 2006. godini.

Član 2.

Nagradu uručuje Gradonačelnica Grada Sarajeva na svečanoj sjednici Gradskog vijeća Grada Sarajeva.

Član 3.

Pojedinačne nagrada, pored povelje, sadrži i novčani iznos.

Član 4.

Odluka stupa na snagu danom donošenja, a objavit će se u «Službenim novinama Kantona Sarajevo».

Broj: 01-02-483/2006
Datum: 14.03.2006. godine

PREDSJEDAVAJUĆI
[Redacted signature]
vić

URKUND

dessen wird hiermit

auf Grund der Entscheidung der Jury

für die Spielzeit 1996/97 der

KARL SKRAUP-PREIS

für hervorragende schauspielerische Leistungen
in Nebenrollen

an Frau

Hasija Borić

verliehen

Der Preis wurde von der
Bank für Arbeit und Wirtschaft
gestiftet

Wien, im Februar 1998

Volkstheater

Bank für Arbeit und Wirtschaft

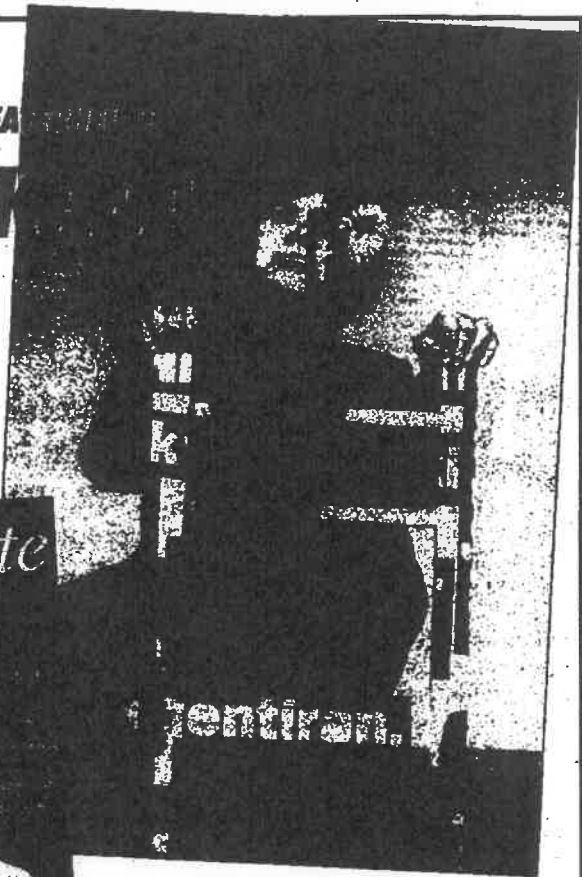
"FERAL TRIBUNE CABARET" U VODEĆEM NJEMAČKOME KAZALIŠNOM ČASOPISU THEATERHEUTE

PRVAKINJA BALKANA

Vodeći njemački kazališni časopis *Theaterheute* u svom srpanjskom broju (07/04) centralnu rubriku "Portret glumca" u cijelosti posvećuje sarajevskoj glumici *Hašiji Borić*. U opsežnom tekstu, na četiri stranice velikog formata, suradnik toga časopisa *Markus Häfner* opisuje i analizira umjetničku biografiju *Borićeve* od Sarajeva, do Splita, Zagreba i Beča, proglašavajući je jednom od najznačajnijih glumačkih osobnosti cjelokupnog balkanskog regiona. *Häfner* pritom detaljno opisuje predstavu "Feral Tribune Cabaret", za koju tvrdi da je majstorsko žongliranje i kombinacija dobre glumačke igre s prefinjenim scenским pjevanjem, a za predstavu "Tetovaža" njemačke autorice *Dee Loher*, koju je *Borićeva* praiszvela na južnoslavenskim jezicima konstatira kako je "publiku ostavila u bremenitoj tišini".

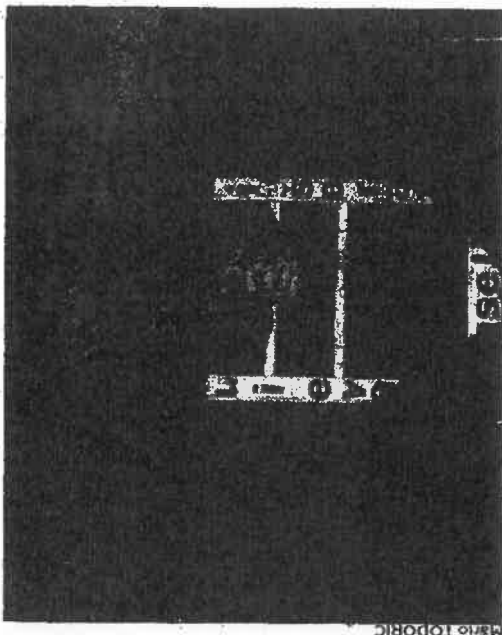
Suradnik časopisa *Theaterheute* potom

Temat o *Hašiji Borić* u časopisu "Theaterheute"

opisuje uspješnu bečku kazališnu avanturu *Hašije Borić*, pitajući je zašto nije zauvijek ostala u tome gradu, nego se vratila u Bosnu, a odgovor nalazi u čuvenom stihu iz pjesme o Jajcu, glumičinom rodnome gradu, stihu koji govori o golemoj tuzi daleke i nepoznate zemlje.

eset godina prije Joyceov... mjeseci prodao više od... što je napisana. Na
e smrti... 100 milijuna...

Hašija Borić u jednom od likova monodrame

NAKON ZAGREBA I RIJEKE "FERAL TRIBUNE CABARET" I U SPLITU Trideset lica Hašije Borić

Nakon Zagreba i Rijeke, i Splitani su sinoć imali prigodu pogledati kulturnu predstavu *Feral Tribune Cabaret* koja se održala pred prepunim gledalištem Doma OSRH u Poljudu. Djelo za koje se u svim gradovima tražila karta više i koje je dobilo golemi publićitet javnosti, izveo je Pitujući teatar *Hašije Borić*, a svoju je prai-zvedbu imalo u sarajevskom Kamernom teatru u veljači ove godi-ne.

Kuriozitet predstave i atraktivnost koja je brojne gledatelje privukla za sjedalice leži i u tome što je glumica *Hašija Borić* u predstavi odigrala čak 30 likova. Pritom je u žižu kazališnog staa-gea izašla sva njena maštovitost i atraktivnost u tumačenju likova i situacija koje su na specifičan način oživjele razmišljanja autora ovog djela - *Viktora Ivančića*, *Predraga Lucića* i *Boriša Dežulovića*, po čijim je tekstovima, točnije političkoj satiri nastaloj tijekom ratnih godina, odigrana ova predstava.

Riječ je, između ostalog, o satirčnoj, komičnoj, grotesknoj, no pomalo i tragičnoj predstavi koja je na drugačiji način progovori-la o sudbinama ljudi, nacionalizmu, diplomaciji, no i kaosu nastalom u ratnim godinama. Među brojnim posjetiteljima, između ostalih, vidjeni su *Dežulović* i *Lucić*, te članovi splitske grupe *TBF* i *Lepa Smoje*.

T.Š. BENDIĆ

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Županija Središnja Bosna / Srednjobosanski kanton
**ZAVOD ZA ZBRINJAVANJE MENTALNO INVALIDNIH OSOBA
BAKOVIĆI**

odjeljuje

ZAHVALNICU

*Dramskoj umjetnici,
gospodi HASIJI BORIC*

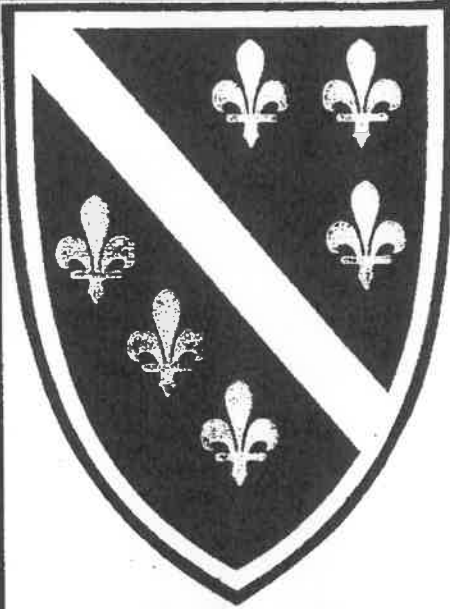
Za sve dobro što ste učinili

Bakovići, *13.08.2000g.*

Dijelatelj

Ivo Markija

*U ime građana
okruga Bihać
dodjeljujemo*

Posebnu

ZAHVALNICU

SILE NEBESKE

gospodi HASIJI BORIC

*Kojom se zahvaljujemo za prilog kojim ste
omogućili svjetliju budućnost republici*

Bosni i Hercegovini. Klub ^{Bihać}_{Bosna} Beč

KONCERT PODRSKE
"SILI NEBESKOJ"

U Beču,

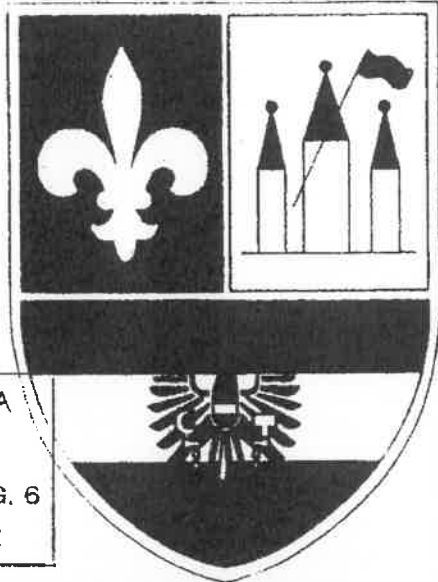
09. 06. 19**95.** godine

Za klub "Bihać - Bosna":

KLUB BIV. RADNIKA
"BIHAĆ"
HBO WIEN, HAIDMANNSG. 6
CLUB BIV. ARBEITER

Broj:.....

REKLI SU O HASIJI BORIĆ

Hasija Borić potvrdila je svoj izdašni glumački talent neobičnom fleksibilnošću glasa i onom otmjenom suzdržanošću punom unutarnjih naznaka što je preduvjet za velika ostvarenja.

Anatolij Kudrjavcev,
Slobodna Dalmacija, kolovoz 1975.

U ovoj predstavi željeli bismo izdvojiti mladu i darovitu Hasiju Borić, koja je lik Robinje ponudila i izgovorila na izvanredno svjež, suptilan i suzdržan način.

Tonči Petrasov Marović
o predstavi Robinja HNK Split, emitirano u
Dnevniku Radio Splita, 29. svibnja 1975.

Iz glumačke igre sa pomno izgovaranim stihovima istinskoj kreaciji najviše se približila vrlo talentirana mlada glumica Hasija Borić, kao Robinja.

Marija Grgčević,
o predstavi Lucićeve Robinje, HNK Split,
Večernji list, 30. 5. 1975.

Iskazala se posebno Hasija Borić u ulozi Robinje ... Lakoća kojom je izgovarala tekst uvjerila nas je da je u njemu do srži, da mu je odana..

Jakša Fiamengo
o predstavi Lucićeve Robinje, HNK Split,
Slobodna dalmacija, 7., 1975.

Hasija Borić ostvarila je najrelefniji i najživotniji lik predstave.

Anatolij Kudrjavcev,
o predstavi "Vir" u splitskom HNK, Slobodna
Dalmacija, 1975.

Hasija Borić (Vilma) kao od šale s nesvakidašnjom scenskom lakoćom izrazila je elementarnu vulgarnost u spoju sa čudnom, gotovo nježnom prostodušnošću.

Anatolij Kudrjavcev,
o predstavi Mali trg, Slobodna Dalmacija 10.
kolovoza 1976.

Hasija Borić, koja je lik male služavke Luce donijela s toliko spontane prirodosti, prisposobivši se u svakom detalju liku kojeg tumači, pa je samom svojom pojavom izazivala smijeh, ne karikirajući, već istančano komički profilirajući taj lik.

Dalibor Foretić,
o predstavi "Šjora File" splitskog HNK,
Vjesnik, 22. 10 75.

Niko se javno nije upitao: zašto jedna mlada glumica, gotovo otjerana iz Sarajeva, u Splitu i Jugoslaviji bere lovorike i hvalospjeve?

Enver Dizdar,
Oslobodenje, Sarajevo, 28. 10. 1976.

Mlada je Hasija Borić i sinoć svoju malešnu ali prekrasno izgrađenu ulogu neke tipično naše Lu-

ce Kamariere ponudila s toliko šuga i snage da nije nikakovo čudo što je svaka njezina gesta, svaki uzvik izaziva salve smijeha u gledalištu. Čini mi se da je i stoga njezina Luce bila i najvjerodostojniji i najživotniji lik iz cijele ove inače dobro lokalizirane komedije.

Tonči Petrasov Marović,
Dnevnik Radio Splita, 27. srpnja 1975.

Indikativan je primjer o mladoj splitskoj glumici (Hasiji Borić) koja u kući u kojoj smo mi članovi (Narodno pozorište Sarajevo) nije mogla pokazati svoje umijeće, a danas je nosilac najvećih glumačkih priznanja u SR Hrvatskoj.

Gradimir Gojer i Zehra Kreho,
članovi Drame Narodnog pozorišta Sarajevo,
Oslobodjenje, 29. 10. 1976.

Hasija Borić u ulozi Maruše dragocen je dašak života u predstavi: njena erotizovana, erotizirajuća devojka izdvaja se među lutkastim figurama i po tome što zadržava smisao za humor, ma i diskretan.

Feliks Pašić
o predstavi Šimun Dundurilo, HNK Split, u
Politici, 29. 7. 1976. Politika

Još jedno ime koje je na nebu Splitskoga ljeta zasjalo munjevito kao zvijezda repatica, a koje će se se najvjerojatnije prevoriti u svijetlu zvijezdu stajačicu našeg glumačkoj svijeta jest dva-

desetogodišnja Hasija Borić, koja je ovo ljeto ponijela teret od šest uloga u šest različitih ~~pred-~~ *predstava* stava. U tih šest uloga Hasija Borić predaje se preobrazbi u likove međusobno oprečne, a čar njezine igre je da tu oprečnost prenosi u svaki pojedini lik ("Bila bih najsretnija kad bih u svojoj igri mogla pomiriti svijetlu i crnu stranu") Tako njena bijela, vragolasta i prpošna Luce u De Phillipovoj komediji "Šjora File" prosipa pozornicom sve draži bezazlenosti i veselja, ali je negdje i tužna. Kao što i njezina Maruša u Kanavelićevu "Šimunu Dundurilu" crna i tragična, izložena zlim slutnjama kao ugroženo biće na izmaku, u krajnjoj konzekvenci pobuđuje i smijeh. Bilo da je riječ o Keki u Goldonijevim "Ribarskim svađama", Lucićevoj "Robinji" u kojoj glumačkim naporom jedan nedramski tekst uspijeva pretočiti u dramski događaj, ili tako različitoj ulozi kao što je prostitutka Vilma u Grgićevu "Malom trgu", Hasija Borić predaje gledatelju sva proturječja stvarnog ljudskog života: naivnost koja sam sebe njeguje pa tako i prestaje biti naivnost, strast u koju ugrađuje čednost, žudnju kojoj daje smjernost, erotiku koja poražava i uzbuđuje svojom nevinošću. Takvom igrom Hasija Borić može gledalište upaliti, raspaliti i - uplašiti. Od onih starijih koji se vidno uzbuđuju, do onih najmlađih koji joj s visoka zida iznad pozornice na Carrarinoj poljani, gdje se prikazuje "Šjora File", skandiraju poslije predstave "Luce, Luce!". Upravo je ne-

vjerojatno da glumica toga uzrasta može u toj mjeri proniknuti u kompleksne nutrine likova koje gradi. Glumica za koju su kritičari napisali da se "uzdigla do istinske kreacije" (M. Grgičević), da je "dragocjen dašak života" (F. Pašić), da je "glumica unutrašnjih naznaka koje su preduvjet za velika ostvarenja (A. Kudrjavcev), da je "odvukla cijelu predstavu na svoju stranu (V. Zuppa), da "nitko drugi ne postoji kad se ona pojavi na sceni (D. Foretić), može upasti samo u jednu zamku - da joj slava udari u glavu. Ali, "ništa što je slava ne osjećam. Osjećam se slavno jedino kad igram". Tako je govorila Hasija.

Slobodan Šembera,
Start, 25. 8. 1976.

Ali, Carić nije uspio u ovoj predstavi ostvariti punu dramatičnost, dosežući je tek u rijetkim trenucima, kao u sedmoj slici, u sceni između Impresarijeve žene (HasijaBorić) i Umjetnika (Boris Festini), koja mi se čini najdojmljivijom scenom čitave predstave. Drago Krča kao impresario ostvario je uvjerljiv, duhovit lik, dok je Hasija Borić, kao njegova žena možda najbolje izrazila sredinu u kojoj Umjetnik gladije: požuda rastvorena u tromom tijelu uzalud se teži za očišćenjem, za ljubavlju, sve je prokleta i prožeto idolopklonstvom mesu.

Dalibor Foretić,
Odlazak umjetnika u gladovanju, Vjesnik,

Unatoč visokoj profesionalnoj razini, prevladava glumačka šablona iz koje je najizrazitiji izuzetak Hasija Borić u ulozi Žene, a prizor njena očišćenja vodom prije nego što će pristupiti Gladniku jedan je od najljepših kazališnih trenutaka večeri.

Marija Grgičević

o predstavi Odlazak umjetnika u gladovanju,
Večernji list

Na poseban način su se istakli Ratko Petković i Hasija Borić

Strajo Krsmanović

o predstavi Hotel Slobodan promet,
Narodnog pozorišta Sarajevo
u Večernjim novinama, 27. maja 1981.

Hasija Borić je glumica koja je dokazala široke dramske mogućnosti i koja je tragala za novim izražajnim kvalitetom. Šeli, pred kojom se otkriva porodična tajna, imala je u njenom tumačenju sve elemente studiozno izražene psihologije lika i dovoljno naznaka modernog shvaćanja pozorišta.

Davor Korić

o predstavi Šta se događa na farmi D. u
Oslobođenju od 27. 1. 1982.

Hasija Borić je ponudila jedini lik koji dosljedno realizira koncept predstave. Ona je lik Curetka gradila opozicijom između scena krajnje redu-

kcije i scena u kojima se koristi naglašenim sredstvima, efikasno formulirajući naglim prelazima iz nepomičnosti u rasulo.

Dževad Karahasan

o predstavi *Nikoletina Bursać*, Narodno pozorište Sarajevo u Oslobođenju, oktobar 1983.

Hasija Borić je izvela nesumnjiv teatarski podvig kreacijom jednog lika na margini života.

Miro Lasić

o predstavi *Strah i nada SR Njemačke*, Narodnog pozorišta Sarajevo, Oslobođenje 12. novembra 1986.

Hasija Borić je na osebujuan način i ubjedljivim glumačkim sredstvima donijela lik Curetko.

Safet Plakalo

o predstavi "*Nikoletina Bursać*", Narodno pozorište Sarajevo, Sarajevske novine, 27. 10. 1983.

Hasija Borić je nešto novo. U iskrenju njenog duha ovaploćuje se poezija.

Vojislav Vujanović

o predstavi *Ptic i ptica*, CDA Sarajevo, Oslobođenje

Inicijator ovoga projekta je glumica Hasija Borić-Stojić. Kao čoveku pripadaju joj sva priznanja za izuzetno humano delo, a kao umetniku - najlaskaviji epitet. Telom, pokretom,

mimikom uspela je da kaže i ono što reći ne bi mogle.

Željko Vuković,
o predstavi Djeca nižega boga, Večernje
novosti, 1986.

U glumačkoj ekipi suvereno se izdvaja Hasija Borić-Stojić. Prinudena da glumi isključivo pokretom, realizirala je svoju ulogu sjajno. U istinski velikoj, nadahnuтой i ponesenoj interpretaciji dosegla je zadivljujući nivo igre.

Darko Lukić
o predstavi Djeca nižega boga, Naši dani,
april 1986.

Ivica Boban, vrsni poznavalac scenskog pokreta, pronašla je za taj koncert vrhunskog solistu u Hasiji Borić-Stojić, koja je naprosto poistovijetila dušu s tijelom, a Sarino biće sa svojim i u jednom furioznom iskazu demonstrirala šta sve čini istinsko glumačko biće.

Safet Plakalo
o predstavi Djeca nižega boga, Večernje
novine, mart 1986.

Sa mnogo smisla za karakter i mentalitet Hasija Borić je oblikovala Luciju.

Dalibor Foretić
o predstavi Hidrocentrala u Suhom Dolu,
Danas, 2.12. 1986.

Hasija Borić Stojić u ulozi od rođenja gluhe Sare bila je najprisutnija osoba drame, iako joj glas nismo čuli. Elegancija pokreta i bogatstvo mimike omogućili su joj predstaviti unutrašnji svijet osobe koja ne čuje i izraziti njenu borbu s okolinom, koja je ne razumije.

Marija Grgičević
o predstavi Djeca nižega boga, Večernji list,
travanj 1976.

Hasija Borić-Stojić se prosto povlačila od svakog prejakog sredstva u unutarnji rad glumačkog osećanja, na sličan način na koji se Sara povlači u svet svoje tišine.

Nada Rakić
o predstavi Djeca nižeg boga, Oslobođenje, 24.
mart, 1976. / 1986

U prilično ujednačenom glumačkom ansamblu izdvaja se Hasija Borić, kao ženstveno-drska emancipirana preljubnica Lucija.

Marija Grgičević,
o predstavi Hidrocentrala u Suhom Dolu,
Vjesnik, 3. 12. 1986.

Hasija Borić je prva dama bosanskohercegovačkog poetskog teatra.

Gradimir Gojer,
o predstavi Arhipelazi hrvatske poezije,
Oslobođenje, 27. aprila 1990.

...U ovoj predstavi najupečatljivija je Hasija Borić...

Duglore Pizzini
o Predstavi Lafnitz Volksteheatera Beč, Die
Presse, Beč, 15. septembra 1995.

U nevelikoj ulozi Hasija Borić je demonstrirala glumačko majstorstvo.

Heinz Sichrowsky
o predstavi Geschichte aus dem Wienerwald
bečkog Volksteatera, News, Beč, 25. 1998.

Bez i nijanse pretjerivanja kod dramatičnih tekstova, maksimalna psihologizacija uz istovremenu prirodnost izraza, vezali su svakog gledatelja.

Chistine von Kohl,
o predstavi Die Frauen sprechen über den
Krieg, 12. 12. 97.

Hasija Borić je u Nuri pokazala svoju glumačku zrelost, igrajući i prelazeći iz lika u lik neagresivno i sa lakoćom svojstvenom onima koji imaju i u potpunosti vladaju svojim glumačkim kodom. Njena je igra katkad glumački krajnje izražajna, snažna i emotivna (naročito u posljednjoj, "dokumentarističkoj" stilskoj vjezbi), katkad maniristička i određena tipom karaktera, katkad komična do ganuca, katkad kabaretski nonsalantna, ali uvijek glumački precizna, sigurna i uvjerljiva. Dovoljno

za sreću Hasije Boric, glumice koja se, nakon
višegodišnjeg angažmana u prestižnom Volkstheateru u Beču, glumački dostojanstveno i
efektno vratila na ovdašnju scenu.

Jasmin Duraković
o predstavi Majka Nuru počesto izruži, Dani,
juni/lipanj 1999.

HRVATSKE ROBINJE:

Carić - Borickina

Slabe kazališne predstave Lucićeve "Robinje" stalno su imale neku nadu ili su tajile slabost djela. Do krajnjeg čistaca došla je tek jedna izvrsna predstava, što je bila napustila svaku nadu u Lucićev tekst.

Marinu Cariću, mladome čovjeku iz kazališta, uspjelo je na slučaj Hanibala Lucića navesti jednu osobitu kazališnu ovrhu, kao događaj naknadne milosti za pokojnog pisca.

Predstava je napravljena kao za neki dan Velikog tjedna, na primjer za čistu srijedu. Pozornica je najprije bila obasjana srebrnim bijelim svjetlom. (Bjelina je prvotna boja korote i boja kazališnih miraculuma.) Cijeli podešaj, što ga je pripravila režija, odaje oprost i memento. Spodoba pisca, postavljena na scenu, vidjela se kao nijemi homokleter, opominjač koji je prošao čistište u vremenu. Originalni spis odjednom je proradio kao slovcana parafazija točnije: režija je našla post festum u kojemu Lucićevo pismo postaje svoj vlastiti post scriptum.

Događaj se gleda kroz otvor Lucićeva groba. To je duhovni vizir ugrađen u kazališnu igru, a po rukopisu pisca posut je prah njegova tijela. Smrću prijestupnika slabi ili nestaje kažnjivost. Preko takve nekažnjivosti Lucić je doveden na sud u šaci pepela. On je anoistos u svojoj posmrtnosti. Hommage se nabacuje na kostur. "Sve sam pretrpio, a vi ste samo živi" - poručio je nekoć zao Grk iz carstva Orka. Gledatelju je oduzeto suđenje, on je doveden na dosjelost predmeta.

Carićeva predstava je kazališna karmina za Hanibala Lucića, književna mrtvovština, što prijestupni rukopis obrće u zlatotisak nadgrobne ploče. Prava se drama dakle odigrala u vremenu, kao spontani spor između autorstva i smrti autora.

Carić je razvio tu igru kao finale: sablasnu staturu tijela pisca podigao je na iskupljenje njegova djela. Predstava se posve razvila u posmrtnost autora, na pozornici što je postala Lucićev grob, a on na njoj svoj vlastiti nadgrobni spomenik.

Na sjaju ovakvog mortaliteta robinja je unaprijed oslobođena. Kao osoba, nesmetano nadolazi od umrla autora. Njezin tužni izgled, što nailazi iz čiste posmrtnosti, preuzela je izvanredna glumica Hasija Borić u čijoj igri djeva ide sama k sebi po nuždi autorskog pepela. Hasija Borić je mlada glumica, izrazita talenta i možda naprosto uručena kazalištu. Valja očekivati da će se preko nje produbiti ženska mjesta dramskog polja. Ovdje ona radi na gotovo bolesnu blagost svoje pojave. To je prilog piscu kojega se spašava. Borićka se skrušeno postavlja u pomirenu dovoljnost, bezbolno se premješta iz trćeg lica robinje u prvo lice glumice, te pokazuje svoje tijelo na dobro autora. Vidjeli smo glumicu, lijepu za oprost književniku.

Stara namjera pisca kao da počiva sedimentirana u tom tijelu, koje je upilo tekst. Autorski sediment u bijelu grlu, mozgu, dojki, kao dar za mir. Blago tijelo djeve smireno ide na ostarjelost autorske nakane.

Ali to nije mrtvo kazalište. Robinja Hasije Borić tihim paradoksom nalazi muško u pepelu pisca, u prahu koji je tekst tijela, što je sada tijelo Lucićeva teksta. Ili je prosuti autor u njezinoj igri vremenom sabrani zaručnik, kojega sada žudi robinja iz svog povratka, u zgodi oprosta, gdje se

izravno razvija jedno žensko iznova. Na plohi autorske posmrtnosti glumica opet vraća pisca u muškarca. To je izvod dobiven iz igrajućeg tijela, iz tijela – igre, iz slobode drugog, skrivljenu tekstu ponovo vraća tjelesnost. Onda, nakon što su bili preneseni na dobro, kroz igru Hasije Borić Lucićevi stihovi sada zvuče živo. To je ogromni prilog u naknadno autorstvo i tako postaje, skoro bi valjalo reći, Lucićeva autorka Lucićeve "Robinje".

Hasija Borić – vidjeli smo – može razviti razumljivost govora na zadnjoj podlozi, gdje je govor, kako je propitala fenomenologija inače najprije nejasan. Ova je glumica na Carićevim Kazališnim karminama za Lucića tijelom tako aktivirana i tako aktivirala tijelo, da je ocrkala razumljivost transcendentne poruke odmah, u fazi fizičnosti. Gledatelj je uveden naprosto u fizičko srodstvo njezinih i svojih znakova. Najviše je učinjeno rukama, koje se pokreću kao da vade autora, i opet se vraćaju u se, u ruke – ta izmjeničnost igre što razmjenjuje glumicu za tekst i obratno, rukuje nadošlom ženom i oprostom piscu u istom času. U slobodnu prilasku djevojka napose prilaže grudi na novu povoljnost starog pisca – glumica blisko diše dahom predaha, u vrućem odmoru, pri ugaraku ostarjele žudnje, uz fosil književnika. I, začudo, na dobro oživljuju sporni stihovi. Glumica donosi sreću autorskim kostima.

Predstavu sam gledao dva puta. Jednom u Hrvatskom kazalištu, nekoliko stotina metara od Lucićeva stvarna ukopišta. Drugi put u Franjevačkom

samostanu u Splitu. Režiser je rodom Hvaranin. Hrvatski se puk jednom godišnje okuplja u op-hod na blagdan Tjelova. Je li to neko imanje na koje se prislonilo izvrsno Carićevo kazalište? Ra-diti tijelom pisca, poviješću tog tijela, za njegovo pismo? U tom ispomaganju literarnih slova po-moću historije autorove puti robinja - nekoć lut-ka - dobiva sigurnu dramsku prigodu za svoj slo-bodni prilazačak. Ali svaka je povijst tijela tužna. Nenia jest čarobna, ali i pogrebna pjesma. Histo-rija corpusa uvijek se odvija kao nakon poraza. Za književnost, za književnu povijest endemski manjka svojeručni rukopis Hanibala Lucića, koji bi bio dramski već u svome izvoru, pri prvom po-zivu. Carićeva predstava jest drama, ali dobivena navođenjem protekla vremena na autora. To je krupna kazališna zgoda koja međutim radi za Lu-cića, a ne s njim. Ali to za duboko stoji. Pojačava ga možda još jedna prilika, slična slučaju, pa uto-liko priličnija. Prema Lucićevu izvornu tekstu, ro-binju su ugrabili Turci. Hasija Borić je Musliman-ka. Preko njezine duboke igre sada u povratak sti-že oslobođena djevica. Tako predstava u odnosu na Lucićev sinoptički slog dolazi do promjene, do velike prinove u naslovnoj vijesti o otmici i po-vratku. Ova okolnost produbljuje događaj i do-nosi još jedan zaokret za temu: autorska pos-mrtnost i vremenski prolazak susreću se na istom mjestu, u istom činu kao milost i dijalektika.

A možda će drama biti opet negdje dobivena već stoga što se jednom bila ponudila. Autorski

Povelja Kulina bana

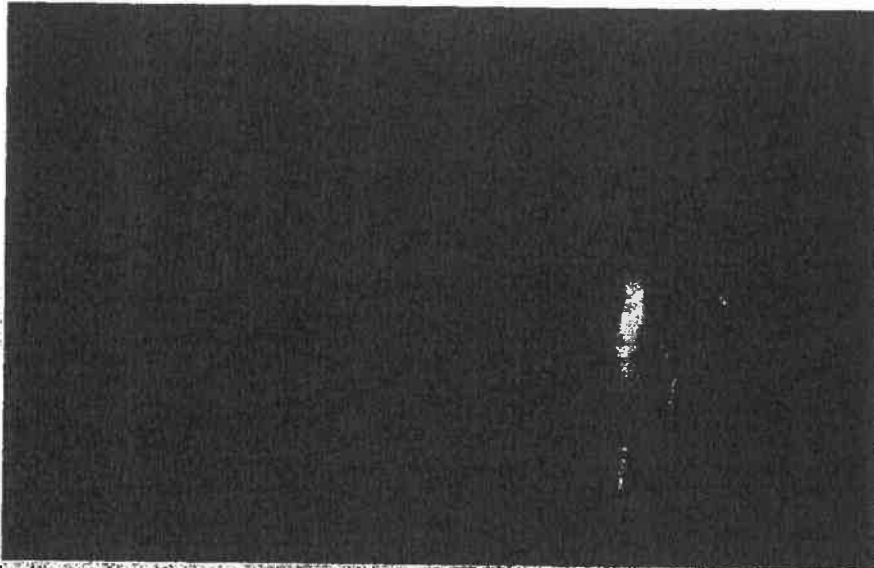
Evo i noć prođe a u meni još odzvanja glas velike, moćne vladarice bosanskohercegovačkog glumišta Hasije Borić-Stojić i njenog jednosatnog kazivanja poezije Mehmedalije Maka Dizdara.

• Piše: Edina Kamenica

• 01.09.2025.

• Kultura

Samo oni koji su je sinoć slušali mogu shvatiti o čemu govorim i čime sam koliko nadahnuta. Snažni glas, zvonki glas, na trenutke utišan, ali ne da bi se odmorilo nego da se zavuče između dva hercegovačka kamena i da se takmiči s njima u tvrdoći i u meknoći. Hasijin glas je na momente i mirno, kao rijeka neka, Bregava možda za julskih vrućina, donosio i odnosio priču o vremenu. Onom koje je prošlo, onom koje je došlo, i onom koje nas tek čeka, „iza gloga, iza drače, iza žege, iza stege...”

Slušali smo je kao vrlo budni kameni spavači sa Radimlje... A riječi su izlazile iz nje, riječi koje kao da su tu, pred nama, ispisivale sudbinu svakog čovjeka u svim svjetovima dosad, i našu sudbinu, sa svim njenim rukavcima, ponornicama, slapovima, brzacima, muljevitim, lijenim valovima, sa svom našom groteskom i sa svim užasima ovovremenih Gaza, pod svim nebesima današnjice i pod svim krošnjama razgranatih ili nasilno genocidnom rukom, iščupanih maslina... O svemu je tome, a tako se meni činilo, kazivala Hasija uz pomoć Makovih stihova. I to u danu koji je, a u čast nastanka Povelje Kulina bana baš na 29. augusta 1189. godine, sa puno razloga proglašen Danom bosanske pismenosti, danu koji je pokazao da Sarajevo, da Bosna i Hercegovina ne smiju

bježati od sebe, od svojih prakorijena. Pokazalo je to i ovo čudesno veče nimalo slučajno održano na jednom od onih prostora koji su, kao i u vrijeme Kulina bana, bili mjesta trgovanja, susretanja duše, smijeha, plača, zvukova dana i noći...

Dugo najavljivana kiša strpljivo je čekala dok Hasija ne pomiluje sve one ljiljane, pomiluje ih pogledom, kretnjom, glasom.

A onda je dažd počeo da pada...

Ko se tog trenutka ne bi sjetio Makove pjesme:

Trebalo bi opet naučiti

da slušamo kako dažd pada pada

Trebalo bi se odkameniti

i poći bez osvrtnja kroz kapiju grada

Trebalo bi ponovo pronaći

izgubljene staze od one plave trave

Trebalo bi u obilju bilja

zagrliti panične makove i mrave

Trebalo bi se iznova umiti

i sniti u jasnim kapima ozorne rose

Trebalo bi onesvijestiti se

u tamnim vlasima neke travne kose

Trebalo bi načas stati

sa suncem svojim i sjenkom svojom stasati

Trebalo bi se konačno sastati

sa već davno odbjegliim vlastitim srcem

Trebalo bi se odkameniti

i proći bez osvrtnja kroz kamenu kapiju ovog kamenog grada

Trebalo bi htjeti

i svu noć bdjeti slušajući kako dažd pravedni pada pada pada

I ove je stihove Hasija Borić uvrstila u svoj čudesni performans, ali kako da to opišem kada bih više rekla da ste ih mogli vidjeti, naša ozarena lica! Okretali smo se jedni prema drugima ne vjerujući da se ovo veče zaista desilo, veče u kojem sam imala i čast da ispunim želju naše književnice s adresom u Kanadi, Natashe Bartula Hebert. Ie da njenu knjigu „Majka kraljica Katarina Kosáča Kotromanić“ uručim Hasiji.

7ACNo. 15T

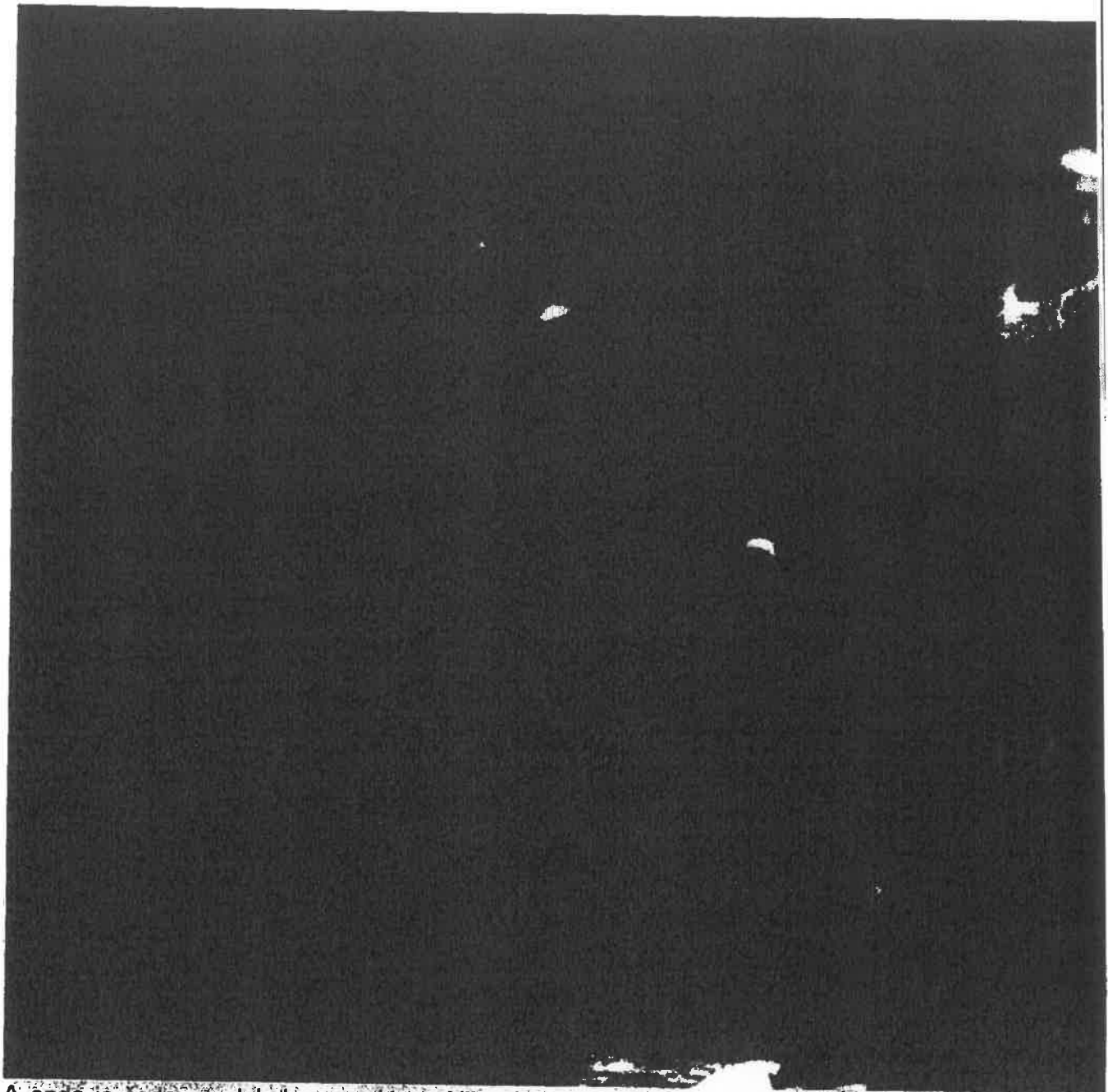
Koliko puta sam samo puta slušala tu

pjesmu

Zaprosio Alija, aj, od matere Sevliju, ne da majka Sevliju, aj, već mu daje Hajriju. Kara majka Aliju, aj, i nevjestu Hajriju, neće Hajra da radi, aj, već se s majkom inadi. Kad to čuo Alija, aj, pa poteže handžara da udari Hajriju, aj, posred prsa, kraj srca, aj, posred prsa, kraj srca...

- Piše: Edina Kamenica
- 11.12.2025
- Kultura

A ondā je čedo proplakalo, a ondā se Alija, dok je Hajrijina krv liptala, dozvao pameti, uhvatio se za glavu, i prema majci se okrenuo...

Da, priznao je, grijeh je njegov, ali je veći grijeh njen... Uvijek bi ova pjesma, dok bih slušala kako je pjevaju Safet Isović, Marinko Rokvić, Nedžad Salković... u meni izazivala nekakvu nelagodu, zgražanje, tugu, ali nikad je nisam doživjela onako kao sinoć dok je ove riječi, u grbavičkom Centru za djecu i omladinu, izgovarala Tijana Vignjević.

Tijanin glas, tih, smiren, kao da se odvojio od svega oko nje, od cijele planete, kao da je taj glas lebdio između nas u publici, zavlacio se pod sjedišta, u našu odjeću, pod našu kožu, taj tihi, smireni glas. Bio je sve, i slika, i zvuk, i krik nesretne žene, i plač njenog

čeda, i zloba njene svekrve, i surovost, bešćutnost njenog muža. Koji se bijesa, zbog neostvarene ljubavi, rješava handžarom. Od tog trenutka počele su kliziti suze niz moje lice i nisu prestale do kraja „Hasanaginice, kako ti je ime?“. Vidjela sam, osjetila sam, čula sam, plakale su i žene oko mene. Jer je ta predstava jednostavno takva. Izvuče iz vas i posljednji dah, a kako tek neće suziti Svaki stih koji kažu autorica projekta Hasija Borić-Stojić i Tijana Vignjević, dirigentica, kompozitorica odjednom se pretvori u našu stvarnost. Kao da listaš oplemenjenu, beharom prekrivenu Crnu hroniku.

„Hasanagicu“ sam sto puta čitala, slušala, ali ovaj put se u svakoj Hasijinoj riječi sakupilo ne samo ono što je pokosilo vjernu, stidnu ljubav stoljećima prije nas nego i sve ono što trpe, što kao uteg najteži nose današnje žene, što ih iz pakla ljubavi put vodi do tabuta, do bijelog kovčega, do crnice zemljice.

Čuli smo preko 160 pogrđnih imena, od preko 500 sakupljenih, koje svaki dan i svaku noć, kao svoj smrtni dar, primaju žene. Čuli smo pjesme iz turbo-folk produkcije, video beogradske studentice Ane Ninković, u kojima On, bahato, likujući, obznanjuje da vrijeđa, siječe, reže, guši, siluje, gazi, pljuje, udara, udara, udara... ženu. Može mu se, hoće mu se. Žena mu sve to dopušta, pa čak i to da je ubije, ne bi li mu barem tako potvrdila svoju ljubav. I ne bi li i ona osjetila ljubav. Mrvicu ljubavi. Čuli smo ispovijesti žena istražiteljima, policiji, socijalnim radnicima, psiholozima, kriminolozima, nakon što bi bile šutane, uza zid spljoštene, u rijeku bačene. Prije nego što bi ih likvidirao njihov muškarac, partner, suprug, ljubavnik... njihova ljubav... onaj kome bi dale sve, i još i više bi, da ih nije ubio.

Hasijin život na sceni (ne mogu to nikako nazvati glumom jer bi, čini mi se, bezlično zvučalo) toliko okupira svaki damar da okameni, zaustavi svaku kretnju, svaku misao. Toliko je taj život vjeran onome što nas okružuje, što ga udišemo, uzdišemo, čitamo, što ga strijepimo, i što smo mu se prestali čuditi. Samo čekamo u redu.

Hasija i Tijana su čitav ansambl, a ne samo dvije fascinantne žene koje su nasilju svake vrste, velikoj pošasti našeg vremena, suprotstavile „Hasanagicu“ Ta „Hasanaginica“ je lijek, rješenje, magija, i to toliko da cijelo ovo jutro nakon predstave u mom stanju zvonio telefon. Oni koji su je gledali ne mogu prestati pričati o njoj, i povodom nje. Nije dovoljan bio ni sinoćnji razgovor s doc. dr. Sandijem Dizdarevićem, koji je preko 40 ubica poslao u tamnicu, a koji je sinoć, sigurna sam, i nekim od prisutnih žena otključao tamnicu njihove duše.

Da sam ja ne(t)ko, kako je Davor pjevao, izdala bih dekret po kojem svaki državljanin Bosne i Hercegovine mora da pogleda ovu predstavu, na čijem kraju Hasija i Tijana izvode pjesmu s melodijom „Ay Carmele“.

I noć prođe..., još je čujem.

RANIO JARAJEVO, B. A.

U okviru 41. pozorišnih/kazališnih igara u Jajcu, u pratećem programu glumica Hasija Borić održala je recital.

Njena kolegica glumica iz Rima, **Irina Dobnik**, napisala je tekst koji u nastavku prenosimo u cijelosti:

"Tanana i profinjena duša maestralne glumice Hasije Borić, kroz pažljive i diskretno obavijene glasovne tonalitete snažnih riječi velikana poezije, progovara gotovo nečujno, ali gordo i uzvišeno o Bosni u stoljetnim ranama. **Bosni stamenoj, neustrašivoj i ponosnoj, ali krvlju okupanoj.** No, ipak, neuništivoj i vječnoj. Nižu se kroz moćnu glumačku interpretaciju stihovi bardova poezije.

TRENDING

Saznali smo sve četvrtfinaliste Europa lige: Krai za Demirovića i Stuttgart

04.06.22. 16:00

Iz štampe izašla prva knjiga Hasije Borić: „Nikad se neću predati“

Mak Dizdar: „Zapis o časti“, „Čevrti jahao“, „Putovi“, „Brotnice“ Darko Cvijetić: „Zakopavanje sestre“ Mile Stojić: „Hatidža“, „Djevojke moje mladost“ „Bratstvo i sestrinstvo“ Nikola Šop: „Isus u posjeti kod nas“, „San magaradi“ Oskar Davičo: „Višnja za zidom“ Ivan Goran Kovačić: „10. pjevanje I.G. Kovačića“

Fascinantna je Hasijina postojanost u pian-pianino-pianissimo govornoj "muzici", a u neizmjernejuj bujici ogromne boli i tuge bosanske. Samo povremeno, gotovo kao nenadani dašak vjetra, nekolicina riječi gradacijom posegne za krešendom, da bi se brzo, kao u strahu, treperećem "miru"

priklonila. Stoljećima bosansko srce krvari. Od Bogumila do danas. Pa koliko je to bosansko srce, pitam se, kad još uvijek krvi ima.

Sjajnom izvedbom sjećanja na sve to, Hasija nam je dala neopozivo snažnu poruku - krv moramo zaustaviti, rane zacijeliti, očima, ako ih imamo, duboko gledati, a glavom tri puta razmisliti, da nasilja, nesreće, boli, tuge i gorkih suza što manje bude... Svjetla je ponekad jako malo u životu, ali pokušajmo osvjetliti vlastite duše i srca. Barem probajmo, jer mrtvovati pod zemljom lakše je, nego kao "živi mrtvac" na zemlji živjeti...

[twitter]<https://twitter.com/NPSarajevo/status/1545010090285191169>[/twitter]

"Vrijeme je da se misli o vremenu jer trulež do besvijesti bazdi sa smrti gnjile
Vrijeme jest da se razmisli o vremenu Jer velike vode na nas brode... Jer vremena ima tako malo I vremena neće više biti"

(Mak Dizdar "Četvrti jahač")

Divna Hasija Borić je u svojoj uzvišenoj, elegantnoj crnoj haljini - odori, na praznoj crnoj sceni teatra, podsjećala na velelepni spomenik lijepe, hrabre žene, podignut u čast svih bosanskih žrtvava rata. Živi spomenik. Bila je poluuzdignute, ponosne glave, mirno spuštene lijeve šake na butinu, a desne ka srcu usmjerene. Njena stopala su bila u potpunom četrdesetminutnom miru. Ozbiljnog lica, ali sa povremenim blagim osmijehom i treperećim očima, koje su se gotovo stidljivo zjenicama nebu okretale. Hasijino oko iskricama zaleđenih suza "pjevalo je" o nijemom vrisku svih nas... Mnoge oči iskopane i šupljine krvlju prepunjene, samo su duboko u sebi mogle tražiti svjetlost majčinog mlijeka...

Krv je moje svjetlo i moja tama... ("Jama" - Ivan Goran Kovačić)

Ne želim povjerovati misli koja mi kroz glavu proleprša - Krv se niz lice sliva, iz praznih očinjih jama, jer nad svjetlom pobjeđuje tama.

Želim vjerovati u svjetlost i zato kažem - **IAKO SA SMRĆU SVIJETOM HODI ŽIVOT IPAK POSTOJI**

Hasijin stav i savršena interpretacija sjevremenskih stihova, istkanih u ispovjest nijemog vriska, metafora je **ŽIVOTA I SMRTI**. Jedno bez drugog, na žalost, ne postoji.

Izvanredna interpretacija završava upravo naslovnim riječima, kao velika mudrost života: 'Ako naš glas i nije stigao duboko do neba, vrisnuli smo bar kako treba'.

HASIJA BORIC - STOJIC, KAKO TO GORDO ZVUCI', piše Irina Dobnik.

REKLI SU O HASIJI BORIĆ

Hasija Borić potvrdila je svoj izdašni glumački talent neobičnom fleksibilnošću glasa i onom otmjenom suzdržanošću punom unutarnjih naznaka što je preduvjet za velika ostvarenja.

Anatolij Kudrjavcev,
Slobodna Dalmacija, kolovoz 1975.

U ovoj predstavi željeli bismo izdvojiti mladu i darovitu Hasiju Borić, koja je lik Robinje ponudila i izgovorila na izvanredno svjež, suptilan i suzdržan način.

Tonči Petrasov Marović
o predstavi Robinja HNK Split, emitirano u
Dnevniku Radio Splita, 29. svibnja 1975.

Iz glumačke igre sa pomno izgovaranim stihovima istinskoj kreaciji najviše se približila vrlo talentirana mlada glumica Hasija Borić, kao Robinja.

Marija Grgčević,
o predstavi Lucićeve Robinje, HNK Split,
Večernji list, 30. 5. 1975.

Iskazala se posebno Hasija Borić u ulozi Robinje ... Lakoća kojom je izgovarala tekst uvjerila nas je da je u njemu do srži, da mu je odana..

Jakša Fiamengo
o predstavi Lucićeve Robinje, HNK Split,
Slobodna dalmacija, 7., 1975.

Hasija Borić ostvarila je najreljefniji i najživotniji lik predstave.

Anatolij Kudrjavcev,
o predstavi "Vir" u splitskom HNK, Slobodna
Dalmacija, 1975.

Hasija Borić (Vilma) kao od šale s nesvakidašnjom scenskom lakoćom izrazila je elementarnu vulgarnost u spoju sa čudnom, gotovo nježnom prostodušnošću.

Anatolij Kudrjavcev,
o predstavi Mali trg, Slobodna Dalmacija 10.
kolovoza 1976.

Hasija Borić, koja je lik male služavke Luce donijela s toliko spontane prirodnosti, prisposobivši se u svakom detalju liku kojeg tumači, pa je samom svojom pojavom izazivala smijeh, ne karikirajući, već istančano komički profilirajući taj lik.

Dalibor Foretić,
o predstavi "Šjora File" splitskog HNK,
Vjesnik, 22. 10 75.

Niko se javno nije upitao: zašto jedna mlada glumica, gotovo otjerana iz Sarajeva, u Splitu i Jugoslaviji bere lovorike i hvalospjeve?

Enver Dizdar,
Oslobođenje, Sarajevo, 28. 10. 1976.

Mlada je Hasija Borić i sinoć svoju malešnu ali prekrasno izgrađenu ulogu neke tipično naše Lu-

ce Kamariere ponudila s toliko šuga i snage da nije nikakovo čudo što je svaka njezina gesta, svaki uzvik izaziva salve smijeha u gledalištu. Čini mi se da je i stoga njezina Luce bila i najvjerodostojniji i najživotniji lik iz cijele ove inače dobro lokalizirane komedije.

Tonči Petrasov Marović,
Dnevnik Radio Splita, 27. srpnja 1975.

Indikativan je primjer o mladoj splitskoj glumici (Hasiji Borić) koja u kući u kojoj smo mi članovi (Narodno pozorište Sarajevo) nije mogla pokazati svoje umijeće, a danas je nosilac najvećih glumačkih priznanja u SR Hrvatskoj.

Gradimir Gojer i Zehra Krcho,
članovi Drame Narodnog pozorišta Sarajevo,
Oslobodjenje, 29. 10. 1976.

Hasija Borić u ulozi Maruše dragocen je dašak života u predstavi: njena erotizovana, erotizirajuća devojka izdvaja se među lutkastim figurama i po tome što zadržava smisao za humor, ma i diskretan.

Feliks Pašić
o predstavi Šimun Dundurilo, HNK Split, u
Politici, 29. 7. 1976. Politika

Još jedno ime koje je na nebu Splitskoga ljeta zasjalo munjevito kao zvijezda repatica, a koje će se se najvjerojatnije prevoriti u svijetlu zvijezdu stajačicu našeg glumačkog svijeta jest dva-

desetogodišnja Hasija Borić, koja je ovo ljeto ponijela teret od šest uloga u šest različitih pred-^{! predstava}stava. U tih šest uloga Hasija Borić predaje se preobrazbi u likove međusobno oprečne, a čar njezine igre je da tu oprečnost prenosi u svaki pojedini lik ("Bila bih najsretnija kad bih u svojoj igri mogla pomiriti svijetlu i crnu stranu") Tako njena bijela, vragolasta i prpošna Luce u De Fillipovoj komediji "Šjora File" prosipa pozornicom sve draži bezazlenosti i veselja, ali je negdje i tužna. Kao što i njezina Maruša u Kanavelićevu "Šimunu Dundurilu" crna i tragična, izložena zlim slutnjama kao ugroženo biće na izmaku, u krajnjoj konzekvenci pobuđuje i smijeh. Bilo da je riječ o Keki u Goldonijevim "Ribarskim svađama", Lucićevoj "Robinji" u kojoj glumačkim naporom jedan nedramski tekst uspijeva pretočiti u dramski događaj, ili tako različitoj ulozi kao što je prostitutka Vilma u Grgićevu "Malom trgu", Hasija Borić predaje gledatelju sva proturječja stvarnog ljudskog života: naivnost koja samu sebe njeguje pa tako i prestaje biti naivnost, strast u koju ugrađuje čednost, žudnju kojoj daje smjernost, erotiku koja poražava i uzbuđuje svojom nevinošću. Takvom igrom Hasija Borić može gledalište upaliti, raspaliti i - uplašiti. Od onih starijih koji se vidno uzbuđuju, do onih najmlađih koji joj s visoka zida iznad pozornice na Carrarinoj poljani, gdje se prikazuje "Šjora File", skandiraju poslije predstave "Luce, Luce!". Upravo je ne-

vjerojatno da glumica toga uzrasta može u toj mjeri proniknuti u kompleksne nutrine likova koje gradi. Glumica za koju su kritičari napisali da se "uzdigla do istinske kreacije" (M. Grgičević), da je "dragocjen dašak života" (F. Pašić), da je "glumica unutrašnjih naznaka koje su preduvjet za velika ostvarenja (A. Kudrjavcev), da je "odvukla cijelu predstavu na svoju stranu (V. Zuppa), da "nitko drugi ne postoji kad se ona pojavi na sceni (D. Foretić), može upasti samo u jednu zamku - da joj slava udari u glavu. Ali, "ništa što je slava ne osjećam. Osjećam se slavno jedino kad igram". Tako je govorila Hasija.

Slobodan Šembera,
Start, 25. 8. 1976.

Ali, Carić nije uspio u ovoj predstavi ostvariti punu dramatičnost, dosežući je tek u rijetkim trenucima, kao u sedmoj slici, u sceni između Impresarijeve žene (Hasija Borić) i Umjetnika (Boris Festini), koja mi se čini najdojmljivijom scenom čitave predstave. Drago Krča kao impresario ostvario je uvjerljiv, duhovit lik, dok je Hasija Borić, kao njegova žena možda najbolje izrazila sredinu u kojoj Umjetnik gladije: požuda rastvorena u tromom tijelu, uzalud se teži za očišćenjem, za ljubavlju, sve je proketo i prožeto idolopklonstvom mesu.

Dalibor Foretić,
Odlazak umjetnika u gladovanju, Vjesnik,

Unatoč visokoj profesionalnoj razini, prevladava glumačka šablona iz koje je najizrazitiji izuzetak Hasija Borić u ulozi Žene, a prizor njena očišćenja vodom prije nego što će pristupiti Gladniku jedan je od najljepših kazališnih trenutaka večeri.

Marija Grgičević

o predstavi Odlazak umjetnika u gladovanju,
Večernji list

Na poseban način su se istakli Ratko Petković i Hasija Borić

Strajo Krsmanović

o predstavi Hotel Slobodan promet,
Narodnog pozorišta Sarajevo
u Večernjim novinama, 27. maja 1981.

Hasija Borić je glumica koja je dokazala široke dramske mogućnosti i koja je tragala za novim izražajnim kvalitetom. Šeli, pred kojom se otkriva porodična tajna, imala je u njenom tumačenju sve elemente studiozno izražene psihologije lika i dovoljno naznaka modernog shvaćanja pozorišta.

Davor Korić

o predstavi Šta se događa na farmi D. u
Oslobođenju od 27. 1. 1982.

Hasija Borić je ponudila jedini lik koji dosljedno realizira koncept predstave. Ona je lik Curetka gradila opozicijom između scena krajnje redu-

kcije i scena u kojima se koristi naglašenim sredstvima, efikasno formulirajući naglim prelazima iz nepomičnosti u rasulo.

Dževad Karahasan

o predstavi Nikoletina Bursać, Narodno pozorište Sarajevo u Oslobođenju, oktobar 1983.

Hasija Borić je izvela nesumnjiv teatarski podvig kreacijom jednog lika na margini života.

Miro Lasić

o predstavi Strah i nada SR Njemačke, Narodnog pozorišta Sarajevo, Oslobođenje 12. novembra 1986.

Hasija Borić je na osebujan način i ubjedljivim glumačkim sredstvima donijela lik Curetka.

Safet Plakalo

o predstavi "Nikoletina Busać", Narodno pozorište Sarajevo, Sarajevske novine, 27. 10. 1983.

Hasija Borić je nešto novo. U iskrenju njenog duha ovaploćuje se poezija.

Vojislav Vujanović

o predstavi Ptica i ptica, CDA Sarajevo, Oslobođenje

Inicijator ovoga projekta je glumica Hasija Borić-Stojić. Kao čoveku pripadaju joj sva priznanja za izuzetno humano delo, a kao umetniku - najlaskaviji epitet. Telom, pokretom,

mimikom uspela je da kaže i ono što reči ne bi mogle.

Željko Vuković,
o predstavi Djeca nižega boga, Večernje
novosti, 1986.

U glumačkoj ekipi suvereno se izdvaja Hasija Borić-Stojić. Prinudena da glumi isključivo pokretom, realizirala je svoju ulogu sjajno. U istinski velikoj, nadahnutoj i ponesenoj interpretaciji dosegla je zavidljujući nivo igre.

Darko Lukić
o predstavi Djeca nižega boga, Naši dani,
april 1986.

Ivica Boban, vrsni poznavalac scenskog pokreta, pronašla je za taj koncert vrhunskog solistu u Hasiji Borić-Stojić, koja je naprosto poistovijetila dušu s tijelom, a Sarino biće sa svojim i u jednom furioznom iskazu demonstrirala šta sve čini istinsko glumačko biće.

Safet Plakalo
o predstavi Djeca nižega boga, Večernje
novine, mart 1986.

Sa mnogo smisla za karakter i mentalitet Hasija Borić je oblikovala Luciju.

Dalibor Foretić
o predstavi Hidrocentrala u Suhom Dolu,
Danas, 2.12. 1986.

Hasija Borić Stojić u ulozi od rođenja gluhe Sare bila je najprisutnija osoba drame, iako joj glas nismo čuli. Elegancija pokreta i bogatstvo mimike omogućili su joj predstaviti unutrašnji svijet osobe koja ne čuje i izraziti njenu borbu s okolinom, koja je ne razumije.

Marija Grgičević
o predstavi Djeca nižega boga, Večernji list,
travanj 1976.

Hasija Borić-Stojić se prosto povlačila od svakog prejakog sredstva u unutarnji rad glumačkog osećanja, na sličan način na koji se Sara povlači u svet svoje tišine.

Nada Rakić
o predstavi Djeca nižeg boga, Oslobođenje, 24.
mart, 1976. / 1986

U prilično ujednačenom glumačko^{no} ansamblu izdvaja se Hasija Borić, kao ženstveno-drska emancipirana preljubnica Lucija.

Marija Grgičević,
o predstavi Hidrocentrala u Suhom Dolu,
Vjesnik, 3. 12. 1986.

Hasija Borić je prva dama bosanskohercegovačkog poetskog teatra.

Gradimir Gojer,
o predstavi Arhipelazi hrvatske poezije,
Oslobođenje, 27. aprila 1990.

...U ovoj predstavi najupečatljivija je Hasija Borić...

Duglore Pizzini

o Predstavi Lafnitz Volksteheatera Beč, Die Presse, Beč, 15. septembra 1995.

U nevelikoj ulozi Hasija Borić je demonstrirala glumačko majstorstvo.

Heinz Sichrowsky

o predstavi Geschichte aus dem Wienerwald bečkog Volksteatera, News, Beč, 25. 1998.

Bez i nijanse pretjerivanja kod dramatičnih tekstova, maksimalna psihologizacija uz istovremenu prirodnost izraza, vezali su svakog gledatelja.

Chistine von Kohl,

o predstavi Die Frauen sprechen über den Krieg, 12. 12. 97.

Hasija Borić je u Nuri pokazala svoju glumačku zrelost, igrajući i prelazeći iz lika u lik neagresivno i sa lakoćom svojstvenom onima koji imaju i u potpunosti vladaju svojim glumačkim kodom. Njena je igra katkad glumački krajnje izražajna, snažna i emotivna (naročito u posljednjoj, "dokumentarističkoj" stilskoj vjezbi), katkad maniristička i odredjena tipom karaktera, katkad komična do ganuca, katkad kabaretski nonsalantna, ali uvijek glumački precizna, sigurna i uvjerljiva. Dovoljno

za sreću Hasije Boric, glumice koja se, nakon
višegodišnjeg angažmana u prestižnom Volkstheateru u Beču, glumački dostojanstveno i
efektno vratila na ovdašnju scenu.

Jasmin Duraković

o predstavi Majka Nuru počesto izruži, Dani,
juni/lipanj 1999.

HRVATSKE ROBINJE:

Caric - Borickina

Slabe kazališne predstave Lucićeve "Robinje" stalno su imale neku nadu ili su tajile slabost djela. Do krajnjeg čistaca došla je tek jedna izvrsna predstava, što je bila napustila svaku nadu u Lucićeve tekst.

Marinu Cariću, mladome čovjeku iz kazališta, uspjelo je na slučaj Hanibala Lucića navesti jednu osobitu kazališnu ovrhu, kao događaj naknadne milosti za pokojnog pisca.

Predstava je napravljena kao za neki dan Velikog tjedna, na primjer za čistu srijedu. Pozornica je najprije bila obasjana srebrnim bijelim svjetlom. (Bjelina je prvotna boja korote i boja kazališnih miraculuma.) Cijeli podešaj, što ga je pripravila režija, odaje oprost i memento. Spodoba pisca, postavljena na scenu, vidjela se kao nijemi homokleter, opominjač koji je prošao čistilište u vremenu. Originalni spis odjednom je proradio kao slovcana parafazija točnije: režija je našla post festum u kojemu Lucićevo pismo postaje svoj vlastiti post scriptum.

Događaj se gleda kroz otvor Lucićeva groba. To je duhovni vizir ugrađen u kazališnu igru, a po rukopisu pisca posut je prah njegova tijela. Smrću prijestupnika slabi ili nestaje kažnjivost. Preko takve nekažnjivosti Lucić je doveden na sud u šaci pepela. On je anoistos u svojoj posmrtnosti. Hommage se nabacuje na kostur. "Sve sam pretrpio, a vi ste samo živi" - poručio je nekoć zao Grk iz carstva Orka. Gledatelju je oduzeto suđenje, on je doveden na dosjelost predmeta.

Carićeva predstava je kazališna karmina za Hanibala Lucića, književna mrtvovština, što prijestupni rukopis obrće u zlatotisak nadgrobne ploče. Prava se drama dakle odigrala u vremenu, kao spontani spor između autorstva i smrti autora.

Carić je razvio tu igru kao finale: sablasnu staturu tijela pisca podigao je na iskupljenje njegova djela. Predstava se posve razvila u posmrtnost autora, na pozornici što je postala Lucićev grob, a on na njoj svoj vlastiti nadgrobni spomenik.

Na sjaju ovakvog mortaliteta robinja je unaprijed oslobođena. Kao osoba, nesmetano nadolazi od umrla autora. Njezin tužni izgled, što nailazi iz čiste posmrtnosti, preuzela je izvanredna glumica Hasija Borić u čijoj igri djeva ide sama k sebi po nuždi autorskog pepela. Hasija Borić je mlada glumica, izrazita talenta i možda naprosto uručena kazalištu. Valja očekivati da će se preko nje produbiti ženska mjesta dramskog polja. Ovdje ona radi na gotovo bolesnu blagost svoje pojave. To je prilog piscu kojega se spašava. Borićka se skrušeno postavlja u pomirenu dovoljnost, bezbolno se premješta iz trćeg lica robinje u prvo lice glumice, te pokazuje svoje tijelo na dobro autora. Vidjeli smo glumicu, lijepu za oprost književniku.

Stara namjera pisca kao da počiva sedimentirana u tom tijelu, koje je upilo tekst. Autorski sediment u bijelu grlu, mozgu, dojki, kao dar za mir. Blago tijelo djeve smireno ide na ostarjelost autorske nakane.

Ali to nije mrtvo kazalište. Robinja Hasije Borić tihim paradoksom nalazi muško u pepelu pisca, u prahu koji je tekst tijela, što je sada tijelo Lucićeva teksta. Ili je prosuti autor u njezinoj igri vremenom sabrani zaručnik, kojega sada žudi robinja iz svog povratka, u zgodi oprosta, gdje se

izravno razvija jedno žensko iznova. Na plohi autorske posmrtnosti glumica opet vraća pisca u muškarca. To je izvod dobiven iz igrajućeg tijela, iz tijela – igre, iz slobode drugog, skrivljenu tekstu ponovo vraća tjelesnost. Onda, nakon što su bili preneseni na dobro, kroz igru Hasije Borić Lucićevi stihovi sada zvuče živo. To je ogromni prilog u naknadno autorstvo i tako postaje, skoro bi valjalo reći, Lucićeva autorka Lucićeve "Robinje".

Hasija Borić – vidjeli smo – može razviti razumljivost govora na zadnjoj podlozi, gdje je govor, kako je propitala fenomenologija inače najprije nejasan. Ova je glumica na Carićevim Kazališnim karminama za Lucića tijelom tako aktivirana i tako aktivirala tijelo, da je ocrkala razumljivost transcendentne poruke odmah, u fazi fizičnosti. Gledatelj je uveden naprosto u fizičko srodstvo njezinih i svojih znakova. Najviše je učinjeno rukama, koje se pokreću kao da vade autora, i opet se vraćaju u se, u ruke – ta izmjeničnost igre što razmjenjuje glumicu za tekst i obratno, rukuje nadošlom ženom i oprostom piscu u istom času. U slobodnu prilasku djevojka napose prilaže grudi na novu povoljnost starog pisca – glumica blisko diše dahom predaha, u vrućem odmoru, pri ugaraku ostarjele žudnje, uz fosil književnika. I, začudo, na dobro oživljuju sporni stihovi. Glumica donosi sreću autorskim kostima.

Predstavu sam gledao dva puta. Jednom u Hrvatskom kazalištu, nekoliko stotina metara od Lucićeva stvarna ukopišta. Drugi put u Franjevačkom

samostanu u Splitu. Režiser je rodom Hvaranin. Hrvatski se puk jednom godišnje okuplja u op-hod na blagdan Tjelova. Je li to neko imanje na koje se prislonilo izvrsno Carićevo kazalište? Ra-diti tijelom pisca, poviješću tog tijela, za njegovo pismo? U tom ispomaganju literarnih slova po-moću historije autorove puti robinja - nekoć lut-ka - dobiva sigurnu dramsku prigodu za svoj slo-bodni prilazaak. Ali svaka je povijst tijela tužna. Nenia jest čarobna, ali i pogrebna pjesma. Histo-rija corpora uvijek se odvija kao nakon poraza. Za književnost, za književnu povijest endemski manjka svojeručni rukopis Hanibala Lucića, koji bi bio dramski već u svome izvoru, pri prvom po-zivu. Carićeva predstava jest drama, ali dobivena navođenjem protekla vremena na autora. To je krupna kazališna zgoda koja međutim radi za Lu-čića, a ne s njim. Ali to za duboko stoji. Pojačava ga možda još jedna prilika, slična slučaju, pa uto-liko priličnija. Prema Lucićevu izvornu tekstu, ro-binju su ugrabili Turci. Hasija Borić je Musliman-ka. Preko njezine duboke igre sada u povratak sti-že oslobođena djevica. Tako predstava u odnosu na Lucićev sinoptički slog dolazi do promjene, do velike prinove u naslovnoj vijesti o otmici i po-vratku. Ova okolnost produbljuje događaj i do-nosi još jedan zaokret za temu: autorska pos-mrtnost i vremenski prolazak susreću se na istom mjestu, u istom činu kao milost i dijalektika.

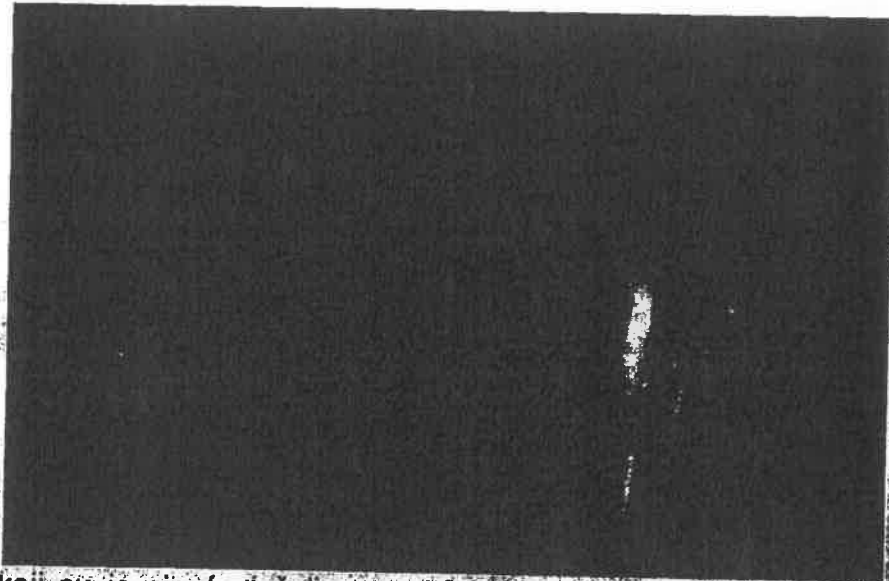
A možda će drama biti opet negdje dobivena već stoga što se jednom bila ponudila. Autorski

Povelja Kulina bana

Evo i noć prođe a u meni još odzvanja glas velike, moćne vladarice bosanskohercegovačkog glumišta Hasije Borić-Stojić i njenog jednosatnog kazivanja poezije Mehmedalije Maka Dizdara.

- Piše: Edina Kamenica
- 01.09.2025.
- Kultura

Samo oni koji su je sinoć slušali mogu shvatiti o čemu govorim i čime sam toliko nadahnuta. Snažni glas, zvonki glas, na trenutke utišan, ali ne da bi se odmorilo, nego da se zavuče između dva hercegovačka kamena i da se takmiči s njima u tvrdoći i mećunosti. Hasijin glas je na momente i mirno, kao rijeka neka, Bregava možda za julskih vrućina, donosio i odnosio priču o vremenu. Onom koje je prošlo, onom koje je došlo, i onom koje nas tek čeka, „iza gloga, iza drače, iza žege, iza stega...“

Slušali smo je kao vrlo budni kameni spavači sa Radimlje... A riječi su izlazile iz nje, riječi koje kao da su tu, pred nama, ispisivale sudbinu svakog čovjeka u svim svjetovima dosad, i našu sudbinu, sa svim njenim rukavcima, ponornicama, slapovima, brzacima, muljevitim, lijenim valovima, sa svom našom groteskom i sa svim užasima ovovremenih Gaza, pod svim nebesima današnjice i pod svim krošnjama razgranatih ili nasilno, genocidnom rukom, iščupanih maslina... O svemu je tome, a tako se meni činilo, kazivala Hasija uz pomoć Makovih stihova. I to u danu koji je, a u čast nastanka Povelje Kulina bana baš na 29. augusta 1189. godine, sa puno razloga proglašen Danom bosanske pismenosti, danu koji je pokazao da Sarajevo, da Bosna i Hercegovina ne smiju

bježati od sebe, od svojih prakorijena. Pokazalo je to i ovo čudesno veče nimalo slučajno održano na jednom od onih prostora koji su, kao i u vrijeme Kulina bana, bili mjesta trgovanja, susretanja duše, smijeha, plača, zvukova dana i noći...
Dugo najavljivana kiša strpljivo je čekala dok Hasija ne pomiluje sve one ljljane, pomiluje ih pogledom, kretnjom, glasom.
A onda je dažd počeo da pada...
Ko se tog trenutka ne bi sjetio Makove pjesme:
Trebalo bi opet naučiti
da slušamo kako dažd pada pada
Trebalo bi se odkameniti
i poći bez osvrtnja kroz kapiju grada
Trebalo bi ponovo pronaći
izgubljene staze od one plave trave
Trebalo bi u obilju bilja
zagrliti panične makove i mrave
Trebalo bi se iznova umiti
i sniti u jasnim kapima ozorne rose
Trebalo bi onesvijestiti se
u tamnim vlasima neke travne kose
Trebalo bi načas stati
sa suncem svojim i sjenkom svojom stasati
Trebalo bi se konačno sastati
sa već davno odbjelim vlastitim srcem
Trebalo bi se odkameniti
i proći bez osvrtnja kroz kamenu kapiju ovog kamenog grada
Trebalo bi htjeti
i svu noć bdjeti slušajući kako dažd pravedni pada pada pada
I ove je stihove Hasija Borić uvrstila u svoj čudesni performans, ali kako da to opišem kada bih više rekla da ste ih mogli vidjeti, naša ozarena lica! Okretali smo se jedni prema drugima ne vjerujući da se ovo veče zaista desilo, veče u kojem sam imala i čast da ispunim želju naše književnice s adresom u Kanadi, Natashe Bartula Heberl, te da njenu knjigu „Majka kraljica Katarina Kosača Kotromanić“ uručim Hasiji.

TAČNA. NET

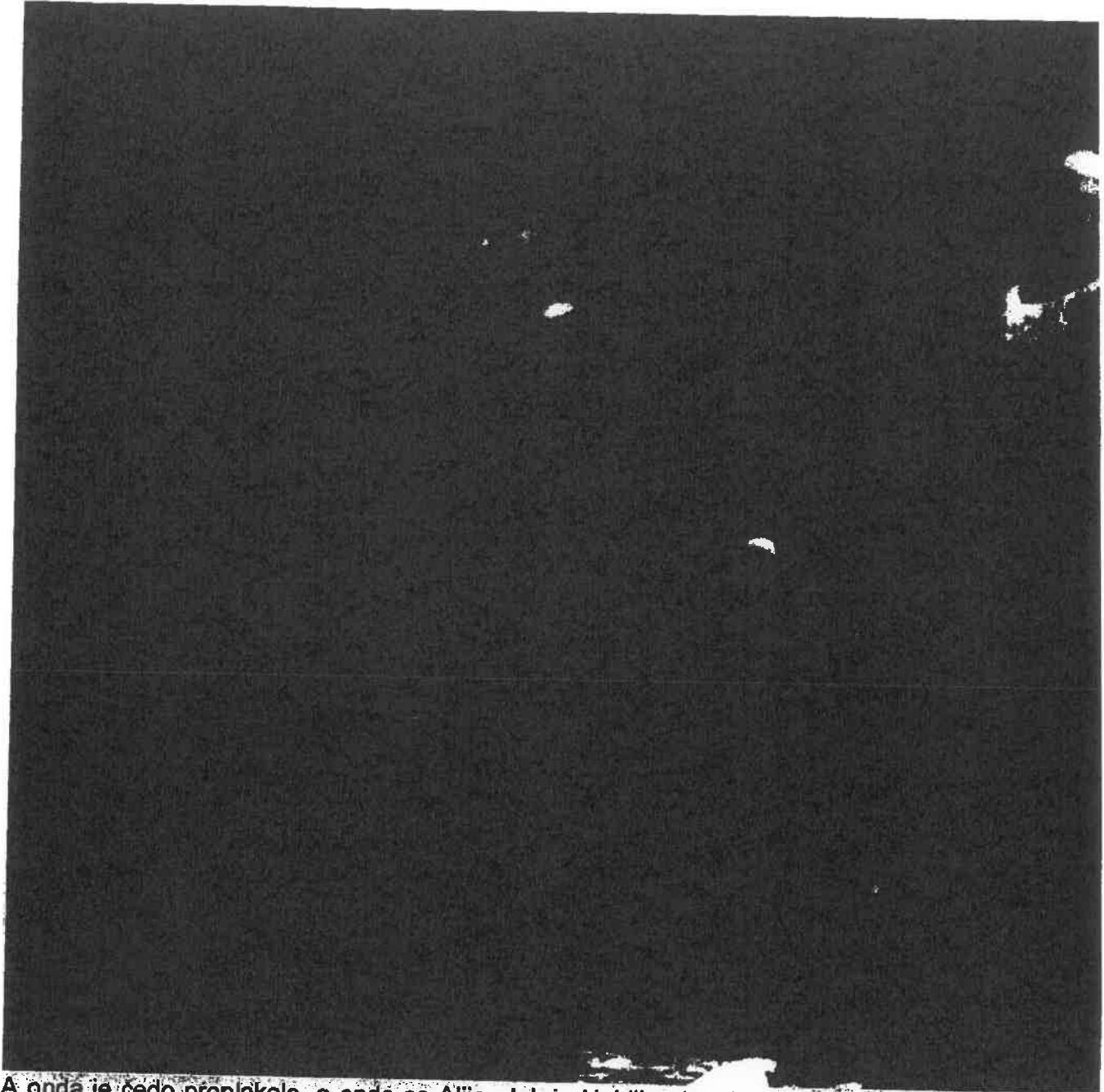
Koliko puta sam samo puta slušala tu

pjesmu

Zaprosio Alija, aj, od matere Sevliju, ne da majka Sevliju, aj, već mu daje Hajriju. Kara majka Aliju, aj, i nevjestu Hajriju, neće Hajra da radi, aj, već se s majkom inadi. Kad to čuo Alija, aj, pa poteže handžara da udari Hajriju, aj, posred prsa, kraj srca, aj, posred prsa, kraj srca...

- Piše: Edina Kamenica
- 11.12.2025.
- Kultura

A onda je čedo proplakalo, a onda se Alija, dok je Hajrijina krv liptala, dozvao pameti, uhvatio se za glavu, i prema majci se okrenuo...

Da, priznao je, grijeh je njegov, ali je veći grijeh njen... Uvijek bi ova pjesma, dok bih slušala kako je pjevaju Safet Isović, Marinko Rokvić, Nedžad Salković... u meni izazivala nekakvu nelagodu, zgražanje, tugu, ali nikad je nisam doživjela onako kao sinoć dok je ove riječi, u grbavičkom Centru za djecu i omladinu, izgovarala Tijana Vignjević.

Tijanin glas, tih, smiren, kao da se odvojio od svega oko nje, od cijele planete, kao da je taj glas lebdio između nas u publici, zavlacio se pod sjedišta, u našu odjeću, pod našu kožu, taj tihi, smireni glas. Bio je sve, i slika, i zvuk, i krik nesretne žene, i plač njenog

čeda, i zloba njene svekrve, i surovost, beščutnost njenog muža. Koji se bijesa, zbog neostvarene ljubavi, rješava handžarom. Od tog trenutka počele su kliziti suze niz moje lice i nisu prestale do kraja „Hasanaginice, kako ti je ime?“. Vidjela sam, osjetila sam, čula sam, plakale su i žene oko mene. Jer je ta predstava jednostavno takva. Izvuče iz vas i posljednji dah, a kako tek neće suziti Svaki stih koji kažu autorica projekta Hasija Borić-Stojić i Tijana Vignjević, dirigentica, kompozitorica odjednom se pretvori u našu stvarnost. Kao da listaš oplemenjenu, beharom prekrivenu Crnu hroniku.

„Hasanagicu“ sam sto puta čitala, slušala, ali ovaj put se u svakoj Hasijinoj riječi sakupilo ne samo ono što je pokosilo vjernu, stidnu ljubav stoljećima prije nas nego i sve ono što trpe, što kao uteg najteži nose današnje žene, što ih iz pakla ljubavi put vodi do tabuta, do bijelog kovčega, do crnice zemljice.

Čuli smo preko 160 pogrđnih imena, od preko 500 sakupljenih, koje svaki dan i svaku noć, kao svoj smrtni dar, primaju žene. Čuli smo pjesme iz turbo-folk produkcije, video beogradske studentice Ane Ninković, u kojima On, bahato, likujući, obznanjuje da vrijeđa, siječe, reže, guši, siluje, gazi, pljuje, udara, udara, udara... ženu. Može mu se, hoće mu se. Žena mu sve to dopušta, pa čak i to da je ubije, ne bi li mu barem tako potvrdila svoju ljubav. I ne bi li i ona osjetila ljubav. Mrvicu ljubavi. Čuli smo ispovijesti žena istražiteljima, policiji, socijalnim radnicima, psiholozima, kriminolozima, nakon što bi bile šutane, uzid spljoštene, u rijeku bačene. Prije nego što bi ih likvidirao njihov muškarac, partner, suprug, ljubavnik... njihova ljubav... onaj kome bi dale sve, i još i više bi, da ih nije ubio.

Hasijin život na sceni (ne mogu to nikako nazvati glumom jer bi, čini mi se, bezlično zvučalo) toliko okupira svaki damar da okameni, zaustavi svaku kretnju, svaku misao. Toliko je taj život vjieran onome što nas okružuje, što ga udišemo, uzdišemo, čitamo, što ga strijepimo, i što smo mu se prestali čuditi. Samo čekamo u redu.

Hasija i Tijana su čitav ansambl, a ne samo dvije fascinantne žene koje su nasilju svake vrste, velikoj poštasti našeg vremena, suprotstavile „Hasanagicu“ Ta „Hasanaginica“ je lijek, rješenje, magija, i to toliko da cijelo ovo jutro nakon predstave u mom stanju zvonio telefon. Oni koji su je gledali ne mogu prestati pričati o njoj, i povodom nje. Nije dovoljan bio ni sinoćnji razgovor s doc. dr. Sandijem Dizdarevićem, koji je preko 40 ubica poslao u tamnicu, a koji je sinoć, sigurna sam, i nekim od prisutnih žena otključao tamnicu njihove duše.

Da sam ja ne(t)ko, kako je Davor pjevao, izdala bih dekret po kojem svaki državljanin Bosne i Hercegovine mora da pogleda ovu predstavu, na čijem kraju Hasija i Tijana izvode pjesmu s melodijom „Ay Carmele“.

I noć prođe..., još je čujem.

RAMB SARAJEVO, BA

U okviru 41. pozorišnih/kazališnih igara u Jajcu, u pratećem programu glumica Hasija Borić održala je recital.

Njena kolegica glumica iz Rima, **Irina Dobnik**, napisala je tekst koji u nastavku prenosimo u cijelosti:

"Tanana i profinjena duša maestralne glumice Hasije Borić, kroz pažljive i diskretno obavijene glasovne tonalitete snažnih riječi velikana poezije, progovara gotovo nečujno, ali gordo i uzvišeno o Bosni u stoljetnim ranama. **Bosni stamenoj, neustrašivoj i ponosnoj, ali krvlju okupanoj.** No, ipak, neuništivoj i vječnoj. Nižu se kroz moćnu glumačku interpretaciju stihovi bardova poezije.

TRENDING

Saznali smo sve četvrtfinaliste Europa lige: Kraj za Demirovića i Stuttgart

04.06.22. 16:00

Iz štampe izašla prva knjiga Hasije Borić: „Nikad se neću predati“

Mak Dizdar: „Zapis o časti“, „Čevrti jahač“, „Putovi“, „Brotnice“ Darko Cvijetić: „Zakopavanje sestre“ Mile Stojić: „Hatidža“, „Djevojke moje mladosti“ „Bratstvo i sestrinstvo“ Nikola Šop: „Isus u posjeti kod nas“, „San magaradi“ Oskar Davičo: „Višnja za zidom“ Ivan Goran Kovačić: „10. pjevanje I.G. Kovačića“

Fascinantna je Hasijina postojanost u pian-pianino-pianissimo govornoj "muzici", a u neizmjernoj bujici ogromne boli i tuge bosanske. Samo povremeno, gotovo kao nenadani dašak vjetra, nekolicina riječi gradacijom posegne za krešendom, da bi se brzo, kao u strahu, treperećem "miru"

priklonila. Stoljećima bosansko srce krvari. Od Bogumila do danas. Pa koliko je to bosansko srce, pitam se, kad još uvijek krvi ima.

Sjajnom izvedbom sjećanja na sve to, Hasija nam je dala neopozivo snažnu poruku - krv moramo zaustaviti, rane zacijeliti, očima, ako ih imamo, duboko gledati, a glavom tri puta razmisliti, da nasilja, nesreće, boli, tuge i gorkih suza što manje bude... Svjetla je ponekad jako malo u životu, ali pokušajmo osvjetliti vlastite duše i srca. Barem probajmo, jer mrtvovati pod zemljom lakše je, nego kao "živi mrtvac" na zemlji živjeti...

[twitter]<https://twitter.com/NPSarajevo/status/1545010090285191169>[/twitter]

"Vrijeme je da se misli o vremenu jer trulež do besvijesti bazdi sa smrti gnjile
Vrijeme jest da se razmisli o vremenu Jer velike vode na nas brode... Jer
vremena ima tako malo I vremena neće više biti"

(Mak Dizdar "Četvrti jahač")

Divna Hasija Borić je u svojoj uzvišenoj, elegantnoj crnoj haljini - odori, na praznoj crnoj sceni teatra, podsjećala na velelepni spomenik lijepe, hrabre žene, podignut u čast svih bosanskih žrtvava rata. Živi spomenik. Bila je poluuzdignute, ponosne glave, mirno spuštene lijeve šake na butinu, a desne ka srcu usmjerene. Njena stopala su bila u potpunom četrdesetminutnom miru. Ozbiljnog lica, ali sa povremenim blagim osmijehom i treperećim očima, koje su se gotovo stidljivo zjenicama nebu okretale. Hasijino oko iskricama zaleđenih suza "pjevalo je" o nijemom vrisku svih nas... Mnoge oči iskopane i šupljine krvlju prepunjene, samo su duboko u sebi mogle tražiti svjetlost majčinog mlijeka...

Krv je moje svjetlo i moja tama..." ("Jama" - Ivan Goran Kovačić)

Ne želim povjerovati misli koja mi kroz glavu proleprša - Krv se niz lice sliva, iz praznih očinjih jama, jer nad svjetlom pobjeđuje tama.

Želim vjerovati u svjetlost i zato kažem - **IAKO SA SMRĆU SVIJETOM HODI ŽIVOT IPAK POSTOJI**

Hasijin stav i savršena interpretacija sjevremenskih stihova, istkanih u ispovjest nijemog vriska, metafora je **ŽIVOTA I SMRTI**. Jedno bez drugog, na žalost, ne postoji.

Izvanredna interpretacija završava upravo naslovnim riječima, kao velika mudrost života: 'Ako naš glas i nije stigao duboko do neba, vrisnuli smo bar kako treba'.

HASIJA BORIC - STOJIC, KAKO TO GORDO ZVUCI", piše Irina Dobnik.

mein

ni
k

entiran.

Zeichen, dein Leben lang

Dea Lohers «Tätowierung» nach Bosnien kommt –
Portrait der Schauspielerin und Kabarettistin Hasija Boric

MARKUS HÄFNER

Herzlich willkommen! Sie fragen, wo? In Bosnien? So einfach ist das hier nicht. Sind Sie bosnischer Kroat? Dann bech Sie in der kroatisch-bosniakischen Föderation Oder sind Sie Serbe? Willkommen im ehen Bosnien und Herzegowina! Oder aber, für die Serben: Sie sind hier in der Republik Und die Bosniaken begrüße ich in ihrem das Bosnien und Herzegowina heißt. Fühlt man vergessen? Nein? Dann herzlich willkommen im Feral Tribune Cabaret!

Blackout. Lichtwechsel. Ein Diaprojektor wirft Bildern und bissige Schlagzeilen auf den Hintergrund der Bühne: Eine Zigarettenschachtel mit der Aufschrift der Milosevic-Partei, darüber die Wortspielerei: *ispluca: ispluca pa ruisis* – Großserbien lie Lunge: *Erst rauchst du, dann zerstörst du.* Ein weiteres Dia zeigt ein Jagdflugzeug, mit der doppeldeutigen Aufforderung: *«Dolje Americke Bombommt hinunter, oder aber: «Geht unter, ihr amerikanischen Bomben!»* Diese Projektionen sind entnommen aus dem satirischen Satiremagazin *«Feral Tribune»* entstanden: Es sind alte Titelseiten, mit denen das intellektuelle Wochenblatt in den neunziger Jahren bissig den Bürgerkrieg auf dem Balkan kommentierte.

Die Bühnenvordergrund wechselt eine Frau wie Kleider. Eben noch war sie katholische Soldat, nun Kurtisane, gleich Milosevic-Mirjana Markovic. Oder eine bettelarme Frau im Land, die auf dem Bühnenboden sitzt und mit den Beinen baumelt. Uralte Balkanmelodien summt; leise, mit leicht angerauter Altstimme (Melodien aus Mazedonien, Serbien, Bosnien – alle sehr alles gleich), Volkslieder und Liedersprache, die sich nicht ins Deutsche übersetzen lässt: *«En-ten tini, savarakatini ...»* Denn plötzlich summt jemand mit, allerdings nicht *«En-ten tini, savarakatini, en-ten tine Mine.»*

...only
...au, die so berechnend mit
...spielt. Minutenlang jong-
...bune Cabaret» mit der

Erwartungshaltung der Zuschauer, um sie dann urplötzlich brutal zu zerschlagen. Mit scharfen Worten oder mit provokativen Personenparodien; die Texte dieses Kabarettabends sind allesamt Zitate aus Kolumnen und Glossen des gleichnamigen Satiremagazins. Knapp eine Stunde dauert ihr Abendprogramm im Sarajevoer *«Kamerni Teatar 55»*: Ein ständiges Wechselbad aus sentimental Volksliedern und anklagenden Versen. Aus populären Jubelhymnen des Tito-Sozialismus und Texten mit unbequemen politischen Wahrheiten. Aus befreiendem Scherz und beklemmendem Schweigen. Hasija Boric ist die beste Kabarettistin in Bosnien-Herzegowina.

Hasija Boric ist allerdings auch die einzige Kabarettistin. Die einzige, zumindest bislang, die in

dem kleinen Balkanstaat zwischen Kroatien und Serbien politische Parodien mit derart scharfer Zunge live auf der Bühne riskiert. Nicht nur im Kammertheater Sarajevo, sondern auch auf anderen Kleinhäusern des Landes, etwa in Tuzla, Travnik oder ihrer Heimatstadt Jaice, wo sie 1953 geboren wurde. Andererseits ist Hasija Boric wohl auch die einzige Schauspielerin in Bosnien-Herzegowina, die zwar offiziell seit vielen Jahren als festes Ensemblemitglied in den Listen des Nationaltheaters Sarajevo geführt wird, dort aber schon seit dem Jahr 2000 nicht mehr auf der Bühne gestanden hat.

Warum eigentlich nicht? Vom Direktor des Nationaltheaters, Gradimir Gojer, wird eine Antwort auf diese Frage diplomatisch umschifft: Es können eben nicht jedes Jahr eine Bühnenrolle im Theater

Hasija Boric, die moderne Neuberin, tourt mit ihrem *«Feral Tribune Cabaret»* (linke Seite) durch Bosnien und macht mit Dea Lohers *«Tätowierung»* (oben) an der *«Srednja Tehnicka Skola»*, der Mittelschule für Metallberufe, in Sarajevo Halt

FOTOS HASIJA BORIC

ur auf ihren Kabarettabenden, sondern auch seit frühester Kindheit, im Freundeskreis, immer sich Menschen treffen, die zusammenhören und zusammengehören wollen. Was tschland seit Ende des Zweiten Weltkriegs mehr in Vergessenheit geraten ist, die pri-eude an einer Volksliedtradition, ist in Bos-ach wie vor lebendig, auch bei der jungen-ition. Man singt in Bars, Bistros, Diskoclubs.ationalen Popmusik leben alte Volksmele-eiter.

isija Boric hat in Anlehnung an Raymond aus «Stilübungen» ein Monodrama verfasst. . Es enthält fünfundzwanzig Variationen überanntes Volkslied. Fünfundzwanzig Frauen-identen von Istrien bis zum Sandsak komren das historische Gedicht. «So etwas», sagt Boric, «kann ich nur in meiner eigenen Sprachen. Nur in meiner Heimat. Wenn ich inauf der Bühne gestanden habe, war immernde Sprache zwischen mir und meiner Rol-ist wie ein Keil, den man niemals vollstän-fernen kann, egal, wie perfekt man den Rol-kennt.»

den Kriegsjahren zwischen 1992 und 1995 mit ihrer Familie in Wien. Hat dort zahl-Rollen an der Volksbühne gespielt, in «Witt-ns Nefte», «Die Nashörner», «Geschichten n Wienerwald», und den Karl-Skraup-Preis beste Nebenrolle in «Eine Unbekannte aus ne» gewonnen. Dennoch hat sie sich nach-rieg zur Rückkehr nach Sarajevo entschlos-
as war eine Zeit, als ich nirgendwo zu Hau-ich hing in der Schwebe zwischen diesen Städten. In Wien war ich immer die Aus-n. Und in Sarajevo war ich auch nicht will-än, wurde wie viele heimkehrende Kriegs-ge häufig mit dem Vorwurf des «Vaterlands-» konfrontiert.» Mittlerweile kann Hasija über diese Bekrittelung lachen. Sie hat ein ein langes Lachen dafür gefunden, und sie ses Lachen in ihr «Feral Tribune Cabaret»-ert.

«Tätowierung» in der Mittelschule

g Mittag, in einer Schule am Stadtrand von o. Knapp hundert Kinder drängen sich in hmalen Klassenraum. Schüler im Alter zwiechzehn und neunzehn, hauptsächlich Jun-e «Srednja Tehnicka Skola – Mittelschule für erteufe» ist eine technische Schule mit den ertwepunkten Optik und Maschinentechnik. lungsmministerium von Bosnien-Herzegow-ite als sozialer Brennpunkt: Mehr als die Häl-f-Schüler kommt aus schwierigen Familien-üssen. Zum Beispiel Muhamed. Er ist Halb- Mutter starb vor fünf Jahren an der Grip- Vater kommt seit der Rückkehr aus dem-ht von der Flasche los.

hätte Muhamed eigentlich praktischen-ht im «technischen Kabinett» haben sol-

len, einem kleinen Raum, vollgestopft mit uralten Flugzeugtriebwerken, Automotoren und deutschen Postern vom Airbus A300. Doch die Stunde fällt aus. Stattdessen wird Theater gespielt. Hasija Boric macht mit ihrer «Putujuci»-Bühne in der Schule Station. Muhamed kennt sie aus dem Fernsehen und von Fotos auf Plakatwänden in der Innenstadt.

Die Fenster lassen sich nicht abdunkeln; für eine Lichtenanlage ist kein Platz im Klassenzimmer. Dennoch verwandeln die wenigen Holzmöbel (ein Esstisch, Stühle, eine Kommode) und die immer-präsente, leise elektronische Musik den Ort sofort in einen Theaterraum. Es gibt nur wenige Requi-siten: Sonnenschirm, Plastikblumen, Alltagsklei-ung für die fünf Schauspieler. Die junge Regis-seurin Aida Bukvic hat die Ausstattung für Dea Lo-hers «Tätowierung» auf das Allernötigste beschränkt. Alles muss in drei Transportkisten passen.

Wie in jeder Schule reagieren die Jugendlichen sehr unterschiedlich. Es gibt die gackernden Zu-schauer. Und die gespannten. Die gelangweilten. Und die stummen, die keine Reaktion zeigen. Mu-hamed klopft. Zuerst ganz leise, mit den Fingern auf die Schulbank. Dann raschelt er mit dem Pro-grammheft, knickt es, dreht es, wendet es, zehn, zwanzig Mal. «Die Mädchen versuchen, es den Vä-tern so schön wie möglich zu machen. Kein Weh-ren und Umsichschlagen, weil es sich doch so am schönsten lieben lässt in der Stille.» Muhamed trommelt. Mit dem Programmheft auf die Schul-bank, versucht den Blick auf die Uhr, auf den Bo-den, aus dem Fenster, nur nicht auf die Bühne zu richten. «Und wenn ich ein Kind bekomme?» – «Schau, das wär doch ein Liebesgeschenk von dein-em Vater. Meine Nadel stech ich dir ins Fleisch, wieder und wieder, eine Tätowierung, die du be-hältst. Mein Zeichen, dein Leben lang.» Nicht hin-sehen, nicht nach vorne sehen ist vergleichsweise einfach. Aber nicht hinhören? Man kann sich doch nicht die Ohren zuhalten, nicht hier, nicht in der Klasse. Muhamed schlägt mit dem Programmheft gegen seine Beine, immer wieder, bis er einen Stoß in die Rippen bekommt, von seinem Tischnach-barn: «Psst!»

Nach der Vorstellung hätte Muhamed Gele-genheit, den Raum zu verlassen. Aber er bleibt. Er bleibt, wie die meisten seiner Mitschüler. Bleibt bis lange nach der Vorstellung. Die ganze Diskussion über, die Hasija Boric nun zusammen mit den Leh-rern und einem Kriminologen anbietet. Einer kro-atischen Schätzung zufolge wird jedes vierte Kind mindestens einmal in seinem Leben von einem Familienmitglied sexuell missbraucht. Vielleicht haben zwanzig der anwesenden Mädchen und Jungen selbst erlebt, was sie auf der Bühne mitan-gesehen haben. Vielleicht weniger, vielleicht mehr. Vielleicht Muhamed. Es ist das erste Mal, dass die Kinder offen über ein Thema reden können, das in der patriarchalischen bosnischen Gesellschaft ansonsten tabu ist. Auch die Sozialministerien schweigen darüber, das hat Hasija Boric oft genug erlebt. Der Kriminologe, Mladen Milosavljevic, hat

vor zwei Jahren das bisher einzige Buch über Kin-desmissbrauch in Bosnien veröffentlicht. Sein Offenheit ist auch in seinem Berufsfeld eine Aus-nahme.

Er und Hasija Boric können Betroffenen nicht helfen. Dazu fehlen die notwendigen sozialen In-stitutionen, vor allem aber die Gesetze, um gege- Sexualtäter innerhalb der eigenen Familie vorgehe- zu können. Doch Hasija Boric kämpft zumindest um eine Bühne für dieses Thema, und Milosavlje vic für den öffentlichen Dialog.

Bis Banja Luka ist das «Putujuci-Teatar» gereist in die Hauptstadt der bosnischen «Republik de Serben». Damit ist es eines der wenigen Ensemble überhaupt, die dort aus der «Föderation» zu Gas waren, noch dazu mit einem derart kritischen Stüc- im Gepäck. «In einem Gymnasium in Banja Luka» erzählt Hasija Boric, «hat mir ein Lehrer währen- der Diskussion lautstark widersprochen: «So etwas Frau Boric, gibt es bei uns nicht.» Bevor ich antwor- ten konnte, ist einer der Schüler aufgestanden, mi- den Worten: «Jetzt bitte Ruhe, Herr Professor. Wi können sonst nicht reden.»»

Traut euch!

Hasija Boric nutzt ihre Popularität. Als eine de wichtigsten Schauspielerinnen der Balkanregion stehen ihr Wege offen, die viele junge Künste noch nicht zu gehen wagen. Ihnen will sie Mut ma- chen, für ein modernes Theater oder kritisches Ka- baret in Bosnien zu kämpfen: «Schaut her, mich haben sie nicht verhaftet. Traut euch, seid kritisch sucht die Öffentlichkeit.» Doch die Passivität in de jungen Generation ist groß. Denn selbst die enga- giertesten jungen Schauspieler und Regisseure kön- nen jenseits der konservativen Theaterbühnen nu- dann überleben, wenn sie von internationaler Geldgebern unterstützt werden. Und die werder immer weniger.

Während sich im Nachbarland Kroatien all- mählich ein avantgardistisches Theater- und Kaba- rettleben entwickelt, wird diese Entwicklung in Bosnien solange auf sich warten lassen, wie die po- litischen und gesellschaftlichen Strukturen so un- berechenbar bleiben wie bisher.

«Wir müssen abwarten», sagt Hasija Boric, «ot sich irgendwann die optimistischen, die positiver Kräfte in unserer Gesellschaft durchsetzen werden Durchsetzen gegen Lethargie und Pessimismus, di- nicht erst seit dem Krieg, sondern schon seit Jahr- hundertern Teil unserer Mentalität sind.» Ein wirk- lich zuversichtlicher Blick in die Zukunft fällt ih- schwer. Warum ist sie eigentlich nicht für immer in Wien geblieben, wie ihr Mann und ihre beider Töchter?

«In einem Volkslied aus meiner Heimatstad- Jajce heißt es: «Jedes fremde Land bringt eine gro- ße Traurigkeit mit sich», antwortet sie. Und ergänzt: «Wie der Dichter Aleksa Santic aus Mostar sagte: «Meine kargen Landschaften sind immer noch ni- ner als die Blumenfelder der Fremde.»»

aufgeboten werden, die der herausragendsten von Hasija Boric entspreche, so seine – Aber nun schon vier Jahre lang? – Er sei zwei Jahren im Amt, sagt Gojer, was davor er leider nicht. – Wann wird Frau Boric auf der Bühne des Nationaltheaters stehen? Nicht in der nächsten Saison, so Gojer, als Illias in Terrence McNallys «Meisterklasse». Vielleicht eine Rolle für sie, er wolle sich über ihr großartiges Talent einzusetzen. in großes Talent...» Hasija Boric nippt an Lokka, lächelt amüsiert. Sie sitzt in einem Café zwischen den muslimischen Basaren im Zentrum von Sarajevo, ein Hinterhof unweit der Moschee der Stadt. Zum Schutz vor der Sonne hat sie eine große dunkle Brille auf ihren Nasenrücken und ein Kellner Tische und Stühle im letzten Aprilregenschauer. «Das Nationaltheater poliert seine traditionelle, bürgerliche Ästhetik», sagt sie. «Dahinter ist kein Platz für eine Auseinandersetzung mit den politischen Realitäten unseres Landes. Als ich im Spätsommer 1998 in eigenes Theaterensemble gründete, war ich drei bei der Kantonalregierung Sarajevos Nationaltheater groß: «Noch ein Theater? auch nicht. Warum nicht? Das Geld reicht nicht ein unsere bisherigen Bühnen aus.» Bis heute kämpft sie mit der Willkür der Behörden leben. Ob sie die Zuschüsse bekomme, hängt von Einzelfällen ab; von der Sympathie des momentanen im Ministerium zuständigen Beamten.»

Hasija Boric hat ihr Putujuci-theater trotz dieser schwierigen Bedingungen aufgebaut. 1000 bosnischen Mark Startkapital war ihr ein ehemaliger Klassenkasse überließ, und mit der finanziellen Unterstützung internationaler Stiftungen und Institute. Seitdem arbeitet sie mit einem kleinen Ensemble in ihrem Heimatland. Gibt es in Sarajevo in den Monaten mehr Vorstellungen als das Nationaltheater Sarajevo. Nicht nur in die großen Städte, sondern vor allem auch in die Provinz. Wo es Menschen gibt, aber kein Geld. Wie eine moderne Neubergerin, arbeitet sie mit einem sehr ernsten Realismus. Zum Beispiel Dea Lohers «Tagebuch» und ab Spätsommer 2004 wieder vom Bahnhof Zoo». Ihre Bühne spielt in Mittelschulen und Kinos, die nie zuvor eine Aufführung erlebt haben. «Wenn man weiter zu sehr hinter große Institutionen zurückzieht», sagt Hasija Boric, «dann stirbt es. Klar, ich habe gespielt in Wien, Seattle, Warschau und New York. Dort tritt man vor ein gewisses, kritisches Theaterpublikum. Ich spiele genauso gerne in den

Kleinstädten meines Heimatlandes. Das Publikum dort ist zwar nicht theatererfahren. Aber es ist genauso interessiert. Theater braucht zuallererst Menschen, nicht Experten. Auch in einem Bergdorf kann man eine unglaubliche Begeisterung, Konzentration, Spannung erleben. Und Dankbarkeit. Sie gibt mir die Bestätigung, dass sich die langen, beschwerlichen Reisen lohnen. In Buzim, einem kleinen Ort an der Nordwestspitze Bosniens, sprach mich ein alter Mann nach der Vorstellung an und sagte: «Hasija, wenn ich gestern gestorben wäre, dann hätte ich nie geglaubt, dass sich in meinem Ort einmal 400 Menschen versammeln würden, um gemeinsam eine Theatervorstellung zu sehen.»

Heimat – ein schwieriger Begriff

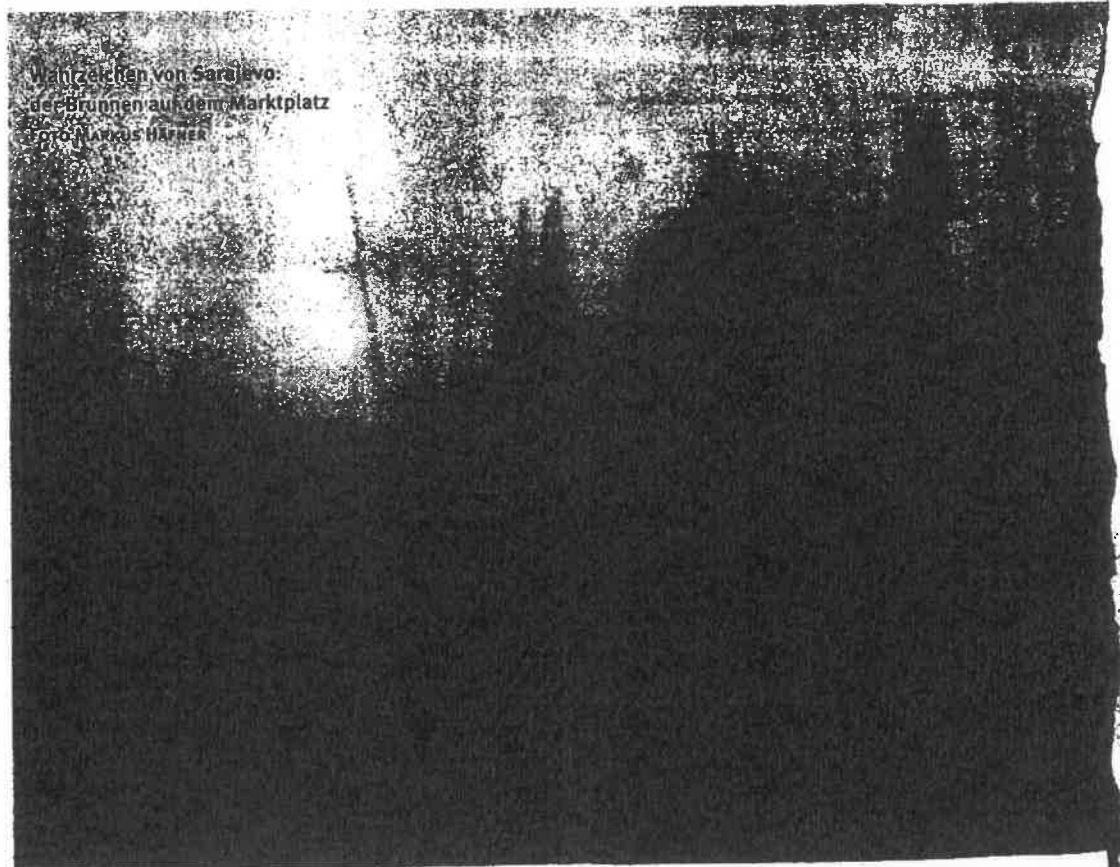
Aufgewachsen ist Hasija Boric in der naturalistischen Theatertradition der Stanislawski-Schule. Die Sonja in Tschechows «Onkel Wanja» war ihre erste wichtige Rolle im «Teater u gostima» in Zagreb. Später wurde sie vor allem als «Taubstumme» in Mark Medoffs «The Children of a Lesser God» in ihrer Heimat bekannt.

Heimat – das ist heute ein schwieriger Begriff. Ihre Heimat ist für sie das gesamte ehemalige Jugoslawien. Die neuen politischen Staatsgrenzen kann sie schwer akzeptieren. Sie hat viele Jahre in Split gespielt, fühlt sich dort noch immer genau so zu Hause wie in Sarajevo. «Doch Split liegt heute im Ausland», sagt sie, monoton, so, wie man etwas her-

unterbetet, was man auswendig gelernt, aber nicht wirklich verstanden hat. «Mein Heimatland heißt nicht mehr Jugoslawien, sondern Bosnien-Herzegowina, noch genauer: bosnisch-herzegowinische Föderation.» Denn seit dem Friedensvertrag von Dayton ist Bosnien in zwei Entitäten geteilt, in die «Föderation» und die «Republik der Serben». Die politischen und gesellschaftlichen Gräben zwischen beiden Landesteilen sind seitdem so konform promisslos und starr wie eine Staatsgrenze. Viele Menschen in Bosnien-Herzegowina identifizieren sich nicht mit dem Staat, in dem sie leben, sondern fühlen sich je nach Religionszugehörigkeit als Serben oder Kroaten. Es wird noch lange dauern, bis eine Mehrheit der Bevölkerung den multi-ethnischen Charakter des Landes nicht länger als historische Belastung, sondern als einzigartige kulturelle Bereicherung betrachten wird. Bis dahin wird Hasija Boric engstirnigen Nationalisten wieder und wieder den Spiegel vorhalten, mit ihren ironischen Einleitungsworten zum «Feral Tribune Cabaret»: «Sie sind Kroate aus der Herzegowina? Hallo in der kroatischen Republik Herceg Bosna! Ach nein, Bosniak? Dann willkommen in deinem Land, das Bosnien und Herzegowina heißt...»

Zwischen Wien und Sarajevo

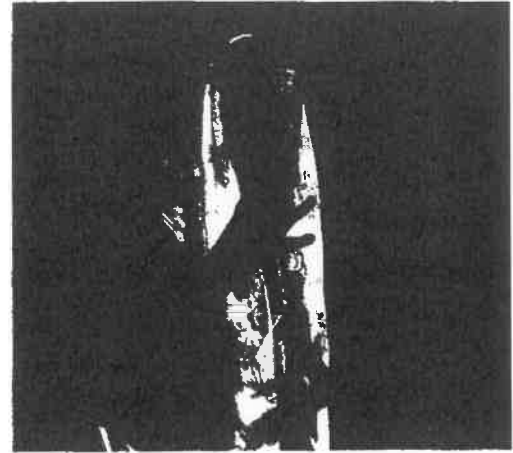
Hasija singt. Singt die alten Melodien, weil sie die Einzige sind, das mit Leichtigkeit über all die neuen Grenzen hinweg zu fliegen vermag. Hasija singt

Wasserfontänen von Sarajevo:
der Brunnen auf dem Marktplatz
Foto: Markus Häfner

XVIII festival bh. drame i autorskog teatra
Zenica 2019.

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO HASIJI BORIĆ

Najboljom predstavom proglašena je *Sjećaš li se Doli Bel*, koja je rađena prema djelu Abdulaha Sidrana, u režiji Kokana Mladenovića i u produkciji Kamernog teatra 55 iz Sarajeva. Mladenoviću je dodijeljena i nagrada za najbolju režiju, dok su za najbolje glumce proglašeni Gordana Boban i Emir Hadžihafizbegović za uloge u predstavi *Sjećaš li se Doli Bel*. Ovoj predstavi pripale su i nagrada za najbolje glumačko ostvarenje mladog glumca (Davor Golubović), te nagrada za najbolju epizodnu ulogu (Elma Juković)

Piše: Mirza SKENDERAGIĆ

Na ovogodišnjem Festivalu bh. drame u Zenici ugledna bosanskohercegovačka glumica i teatarska radnica Hasija Borić osvojila je priznanje za životno djelo, nagradu "Adem Čejvan", nazvanu po velikom bosanskohercegovačkom glumcu.

Hasija Borić-Stojić jedna je od naših najvažnijih glumica, a nakon Splita, Zagreba, Beča i igranja u pozorištima širom svijeta, život je nastavila u Sarajevu, u kojem je i započela profesionalnu glumačku karijeru. Kada su mnogi kulturni radnici odustajali od Bosne i Hercegovine, od njene kulture i umjetnosti, Hasija Borić osnovala je 2002. godine privatno pozorište "Putujući teatar", te kasnije i Akademiju za glumu posvećenu mladima s poteškoćama u razvoju, kao i mladima koji pripadaju nacionalnim manjinama. U međuvremenu je nastavila raditi na društveno angažiranim predstavama, od kojih je najaktuelnija *Nana Fata Orlović ili Neka se čuju i vaši glasovi*, koja je i izvedena na 18. Festivalu bh. drame u Zenici.

"U svom dugom glumačkom životu nosila sam desetine perika i stotine maski, ali je iza njih uvijek stajalo samo moje ljudsko lice. Nosila sam i stotine kostima – od kostima hipi djevojaka i razbarušenih renesansnih preljubnica, krinolina, kostima bečkih grofica, zamišljenih haljetaka kamenih spavača, a onaj Goetheov Gospodin slučaj htio je da me dodjela ove nagrade zatekne u ovom kostimu, koji je nošnja mojih nana i moje rodbinc, koja je često bila ubijana, a najveći grijeh joj je bio to što je nosila ovu nošnju. Jedan moj prijatelj, sjajan novinar,

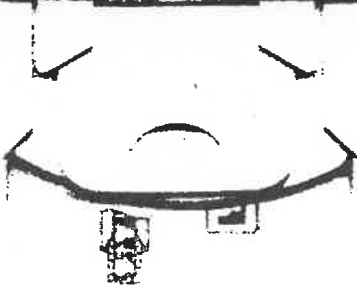
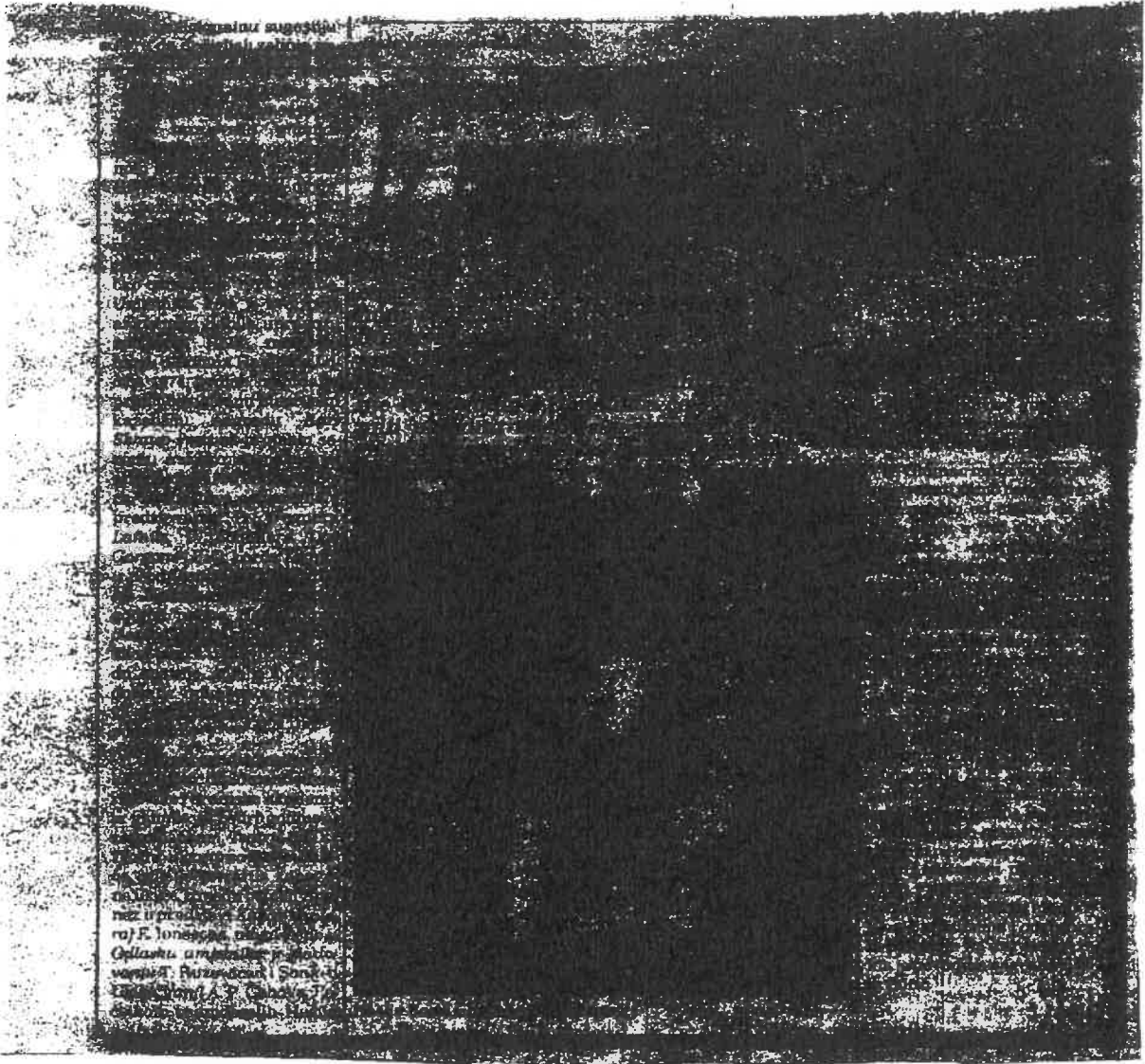
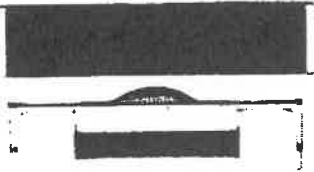
u šali me zove narodnom glumicom. Ja sam u životu igrala Stojića, Šopa, Dizdara, Shakespearca, Goethea, Ionesca, Čehova, i Bachmannovu i Tomasa Bernharda, ali s ponosom nosim taj epitet narodne glumice, jer vi, dragi Bosanci i Hercegovci, u zemlji i gdje god ste razasuti diljem kontinenta, gdje 'skupljate zrno po zrno za svoje siroto potomstvo', redovno pozdravljate moje predstave, ustavši na kraju na noge, što shvaćam kao izraz poštovanja i ljubavi koja je neophodna svakom umjetniku. To je vaš način, a publika u Beču mi je znala, po bečkom običaju, praviti špalir", rekla je Borić povodom dodjele nagrade, ističući da je lijepo kad kolegice i kolege iz struke prepoznaju njen rad i dodijele nagradu kao što je ova za životno djelo i koja uz to nosi ime Adema Čejvana.

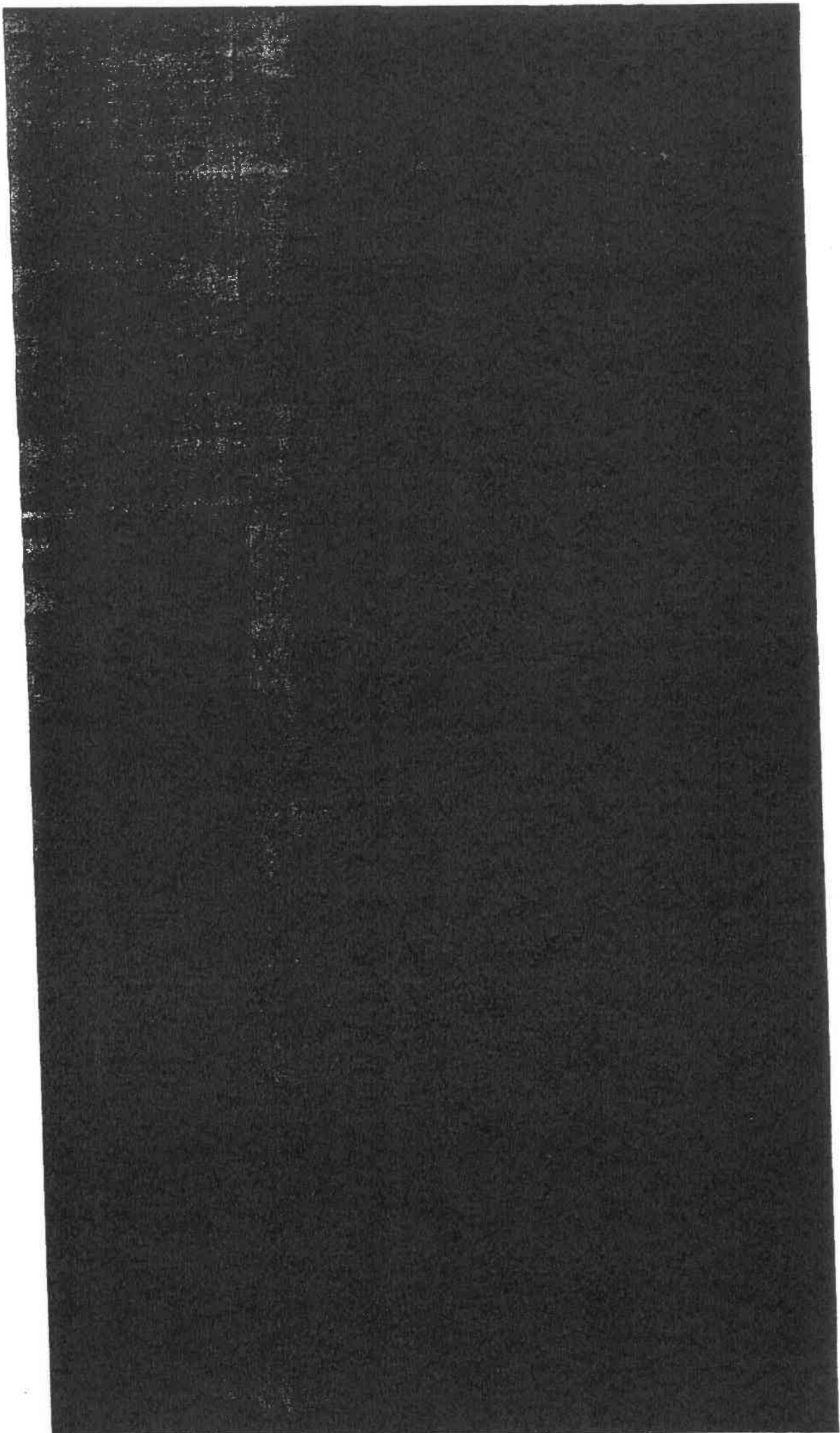
"Prijatelji su mi rekli da kažem kako mi je ova nagrada u Zenici najdraža. Sve su mi podjednako drage, i Šestoaprilaska nagrada Grada Sarajeva, Nagrada austrijske kritike koja nosi ime velikog bečkog glumca Karla Skraupa, Nagrada za najbolju kreaciju u Hrvatskoj, Velika i Mala mostarska liska, Glumac godine, ništa manje mi nisu drage sve one plakete za humanitarni rad, titula počasne građanke Jajca, a kad je Zenica u pitanju, velika mi je čast da u prvom redu vidim gospođu Šefiku Korkut-Šunje, prvu bošnjačku glumicu koja je dalekih pedesetih, kad sam se rodila, odlučila postati glumica. Ona dolazi iz tradicionalne islamske porodice Korkuta, a veliki broj njenih članova se zbog njene odluke da se bavi glumom odrekao umjetnice koja je ovim činom prokročila put mnogima od nas", dodala je Borić.

Na kraju, Hasija se zahvalila svojoj porodici koja je cijeli život bila uz nju. "To

su moja majka Dževahira i rahmetli otac Nurudin, koji su mi otvorili čudesni svijet pozorišta u KUD 29. novembar u Jajcu, u kojem su glumili, a gdje sam praktično prohodala. Hvala mojoj sestri Besimi. I, iznad svega, mom suprugu Mili Stojiću i kćerima Hani i Ivani, koji imaju razumijevanja da moju ljubav cijeli život moraju dijeliti s pozorištem. Hvala i svim pozorišnim kolegama koji su činili moj pozorišni život."

XVIII festival bh. drame i autorskog teatra Zenica 2019. zvanično je okončan tradicionalnom ponoćnom dodjelom nagrada. Prema odluci stručnog žirija, koji je radio u sastavu Darko Cvijetić, Nives Ivanković i Almir Imširević, Nagradu "Miodrag Žalica" za najbolji izvedeni dramski tekst osvojio je Darijo Bevanda za tekst *Pink Moon* u režiji Saše Peševskog i u produkciji Bosanskog narodnog pozorišta Zenica. Nagrada za najbolju predstavu u cjelini pripala je predstavi *Sjećaš li se Doli Bel* prema djelu Abdulaha Sidrana, u režiji Kokana Mladenovića i u produkciji Kamernog teatra 55 iz Sarajeva. Mladenoviću je dodijeljena i nagrada za najbolju režiju, dok su za najbolje glumce proglašeni Gordana Boban i Emir Hadžihafizbegović za uloge u predstavi *Sjećaš li se Doli Bel*. Ovoj predstavi pripale su i nagrada za najbolje glumačko ostvarenje mladog glumca (Davor Golubović), te nagrada za najbolju epizodnu ulogu (Elma Juković). Prema odluci žirija publike, nagrada za najbolju predstavu u cjelini dodijeljena je predstavi *Pink Moon*, dok je, prema odluci žirija publike, nagrada za najbolju predstavu pripala predstavi *Sjećaš li se Doli Bel*. ■

Nataša Gaon Grujić: Priča o bosanskom suncu

07. 01. 2015. u 13:06:26Radiosarajevo.ba

Oba moja roditelja su **jedinci**. To je za brata i mene značilo da **nemamo** tetku i tetka, ujaka, ujnu, strica, strinu, amidžu, amidžinicu, daidžu, daidžinicu. Sva djeca s kojom smo išli u razred, igrala su se ispred zgrade, spominjala su gore navedene, a meni se, tada, činilo da su oni najveći zaštitnici mojih prijatelja.

Piše: **Nataša Gaon Grujić** za *Radiosarajevo.ba*

U toj životnoj fazi nisam bila sklona razmišljanju da su mi roditelji najbolji prijatelji, poslije, kada strpaš godine u džepove, postaneš i toga svjestan. Nama su najveći zaštitnici bili naše dede i bake. Deda me branio kada sam u prvom razredu srednje škole na kraju prvog tromjesečja „pala“ iz muzičkog. I dok su roditelji zblanuto razgovarali sa mnom postavljajući milion pitanja, deda je rekao: „Što pravite toliku frku, k'o kakav predmet?“, a meni na uho dodao: “Ispravi odmah tu ocjenu, ne mogu ih slušati“.

Ali, to meni nije bilo dovoljno pa sam **maminu prijateljicu** s kojom je mama dijelila život, **prozvala tetkom**. I danas mi je moja tetka, ne po krvi, već po ljubavi - tetka. Tetka je s mamom dolazila na sve školske predstave, smješkala se i plakala dok sam ja recitovala, a poslije predstave me grčila i ljubila.

Prije skoro osam godina **i ja sam postala tetka**, i opet ne po krvi, već po ljubavi. Sinoć sam, baš kao nekada moja tetka, bila u Narodnom pozorištu, u trećem redu, i čekala da se **Mona** pojavi na sceni. Sinoć je izvedena predstava *Priča o bosanskom suncu*.

Sve vrijeme trajanja predstave ja sam **plakala i smijala se**. Ti mali-veliki glumci su me ispunili ljubavlju.

Ova predstava, ujedno, predstavlja **i projekt inkluzije**. Težak je termin **djeca s poteškoćama u razvoju**, jer ono što sam ja sinoć vidjela je **nevjerovatna lakoća** kojom su ta djeca prenijela emocije. Njihova srca su veća od naših. Njihove emocije su tresle srca svih, sinoć prisutnih u Narodnom pozorištu, a velika glumačka imena znaju koliko je to teško.

Kada je mladić **Vedad** počeo izgovarati stihove: “Kad' morija Mostar morijaše, sve pomori i staro i mlado i umori majci Ibrahima...“, pokrio je svojim glasom i svojom izvedbom cijelo pozorište. Djevojke **Alma i Maida**, djevojke **Nada i Amina**, ljudi moja, koja čista ljepota.

Aplauz nakon završetka predstave je trajao deset minuta i svi smo bili na nogama, što zbog predstave koja je nježno tkani šareni bosanskohercegovački ćilim ljepote i stvaralaštva naroda Bosne i Hercegovine, ali najviše zbog djece koja su svojom otvorenošću i čistoćom srca prostrla **tone emocija, tone sreće**.

Voljela bih da ste mogli vidjeti njihovu sreću. Voljela bih da ste mogli vidjeti sreću i suzne oči glumice i rediteljice **Hasije Borić**, koja se bori da ovaj projekt opstane.

Sinoć sam bila **ponosna tetka**, ja sam Moni, njen "zaštitnik" od roditelja, a ona je još uvijek mala da shvati da su joj oni, ipak, najveći prijatelji.

I zapamtite težak je termin djeca s poteškoćama u razvoju, jer **poteškoća** nije to što oni imaju veća sreća od naših, poteškoća je što mnogi to ne vide, a sreća je što Hasija Borić to, već, dobro, zna, ona zna da je najgora morija, što nas poharaše, nebriga za djecu čija su srca veća od naših.

Enisa Suljagić
S a r a j e v o

Sarajevo, januar 2015. god

G-đa Hasija Borić
Mala pozorišna akademija
S a r a j e v o

Poštovana gospodo Borić,

Ovim pismom želim izraziti svoje impresije i oduševljenje Vašom Malom pozorišnom akademijom za mlade – projekat inkluzije, i to na temelju veoma pozitivnog iskustva mog sina Vedada Suljagića. Šansa da bude aktivan član glumačkog ansambla predstavlja veliku podršku njegovom odrastanju i željenom zdravom sazrijevanju. Mladi glumci Vaše Akademije imaju iznimnu korist od sudjelovanja u Projektu koji ste Vi osmislili, jer dobijaju vrhunski stručno i dobronamjerno mentorstvo i priliku da kvalitetno oblikuju i iskažu svoj umjetnički potencijal, da grade i njeguju smisao za timski rad i prijateljstvo, uz uvažavanje individualnih posebnosti. Oni uživaju učeći kako da izraze i prenesu emociju. Oni uživaju u radosti zbog uspjeha, prihvaćenosti i uzajamnog davanja i primanja.

Inkluzija je tako širok pojam i svima nam je u različitim kontekstima potrebna. Pitanja integracije i inkluzije u društvu neumitno se isprepliću i nameću svojom nezaobilaznošću u današnjem svijetu neprevaziđenih trauma. Sigurna sam da ovaj projekat u sebi nosi pravu poruku humanosti i prirodne povezanosti među ljudima, neovisno od bilo čega, a kvalitetan i dobronamjeren trud u interesu djece i mladih uvijek se isplati. Nagrada je neizmjerena sreća koju osjećaju svi sudionici i cijela zajednica.

Ratne i poslijeratne traume u našoj zemlji su u svima nama i na različite načine se odražavaju na naše biće i na naš životni put. Ali to ne bi trebalo gledati samo kao tužno i loše, jer naša bolna iskustva mogu i trebaju da nas motivišu u pozitivnom smjeru, tako da se odupremo samosažaljenju, da budemo hrabri i ustrajemo na putu neodustajanja od života, od ljubavi i borbe za svijetliju budućnost. A budućnost, svakako, pripada novim generacijama. Budimo, kao roditelji, posvećeni tome, da svojim prisustvom i asistencijom omogućimo našoj djeci da žive svoj život, da napreduju na svom putu, da budu otvoreni i okrenuti prema budućnosti. Ohrabrimo ih da ne potiskuju doživljaj sreće u svom srcu.

Izražavam iskrenu zahvalnost nositeljima odgovornosti u ovoj zemlji i svima koji su prepoznali ovaj Projekat kao konkretnu aktivnost, čiji slasni plodovi doprinose razvoju ličnosti i napretku uključenih pojedinaca i cijele zajednice, lokalno i prekogranično. To je pokazala i premijera predstave "Priča o bosanskom suncu", 6. januara u Narodnom pozorištu u Sarajevu.

Na koncu, još jednom, hvala od srca svima koji su podržali ili koji će podržati Projekat Male pozorišne akademije, prije svega u ime svih malih i mladih glumica i glumaca i njihovih roditelja, a naročito zarad prekrasne poruke čiste ljudske dobrote i jedinstvene povezanosti svih nas.

S izrazima naročitog uvažavanja

Enisa Suljagić

SARAJEVO, 16.06.1994.
Broj:335/94

Draga kolegice,

Mogu te izvijestiti da je akcija pomoći koju si organizovala ti zajedno sa kolegama iz Burgtheater, Volkstheater, Theater in der Josefstadt, Theater Gruppe 86, Schauspielhaus, Staatstheater u potpunosti uspjela. Ukupan iznos od 19.800 DM je pedijeljen sponzorima po ustanovljenom spisku. Zahvaljujemo se od sveg srca tebi lično i kolegama iz gore navedenih teatra.

U tvom pismu spominjaš mogućnost organizovanja slične akcije na jesen. Taj novac bi nam više nego dobrodošao, jer bi nam mogli finansirati projekte u kojima bi učestvovali mladi i još neafirmisani glumci i reditelji sarajevske scenske akademije.

Takođe bi dio novca koristili i za adaptaciju zgrade Narodnog pozorišta koja je već u teku.

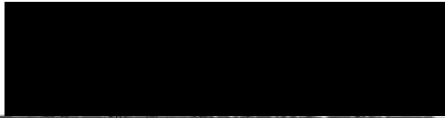
Vjerovatno ti je poznato da je naša kuća pretrpila velika oštećenja usljed višemjesečnog granatiranja grada, te da misle u mogućnosti sакруžiti finansijske potrebe adaptacije.

Još jednom se zahvaljujemo i želimo vam uspjeh u vašem daljem radu.

U drugarski pozdrav svih kolega i moj osobni pozdrav,

Pomoćnik upravnika Narodnog pozorišta
po ovlaštenju upravnika gosp. Alije
Taskovića,

Direktor drame gosp. Tahir Nikšić
dipl. scenski umjetnik/

71000, Sarajevo
Ul. m. Tma 54/II
Tel.: 59-031 i 22-444

STANOVANJE I UHAJENIČKI
KULturno i umjetnički
SARAJEVO

predano Vas pozdravljam i zahvaljujem.

se željom da se u vašem cijeljenom umjetničkom Kućom
npravate svi oblici saradnje,

solidarnosti.

bolu, znači znak ne samo teatarske već i duboke ljudske
No već i same želje da se saugestvuje u našem ljudskom

toke političano ovim ratnim Bosanskim strahotama....

Vaša akcija ušla nam je novo povjerenje u ljude,

dojam.

umjetnike i radnike saradjevekih teataru istinski snazari
pomognete u najtežim trenucima, ostavila je na sve

Akcija kojom ste potakli našu teataru sabracu da nas

našim prijateljima, saradnicima i iznad svega ljudima.

saradjevekih tuatara. Pišemo sa svjješću da se obratimo

Pišemo vam u ime glumaca, reditelja i ostalih radnika

Cijenjena Gospodo,

- gospođe HASIJA BORIĆ, dramske glumice

- STANISLAV

- SCHAUSSPIELHAUS

- THEATERN GRUPPE 80

- THEATERN IN DER JOGENSENVADE

- VOLKSTHEATER

- HUNGARISCHER

Marsale 21te 56/II

Sarajevo, 17.06.94.

190/94.

Bm

POZORIŠTE MLADIH SARAJEVO

Sarajevo, 16. 06. 1994. g.

Broj: 90-01/94

BURGTHEATER

VOLKSTHEATER

THEATER IN DER JOSEFSTADT

THEATER GRUPPE 80

SCHAUSPIELHAUS

STAATSOPER

HASIJA BORIĆ

Poštovani prijatelji,

u ime Pozorišta mladih Sarajevo i moje lično ime najljepše Vam se zahvaljujemo na Vašem izuzetno plemenitom i humanom odnosu prema zatočenicima i patnicima najvećeg logora na svijetu.

Morate znati da nam mnogo, mnogo više od same materijalne pomoći u iznosu 6.800 DM, predstavlja saznanje da pozorišni ljudi iz Beča dijele sa nama ove nesrećne trenutke, na čemu smo Vam beskrajno zahvalni.

S poštovanjem,

Direktor Pozorišta

Mermin Tulić

